71STE JAARGANG No. 8975 ZATERDAG 13 MAART 1954

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Directie: J. F. L. Stolwijk en J. A. M. Hart
Hoofdredacteur: A. G. Jansen. Kantoor: Consciëntiesteeg 27-29. Telefoon: Redactie 3858, Administratie 3550. Abonnementsprijs: Curaçao, Bonaire, Aruba, Suriname, Bovenwinden f 2.50. Buitenland f 3.— per maand (bij vooruitbetaling)
Uitgave: N.V. Paulus-drukkerij, Willemstad, Curaçao

Nederlandse regering is va n mening

Grondwet mag ontwikkeling der verhouding met overzeese Rijksdelen niet belemmeren

's-Gravenhage. — In de zojuist verschenen memorie van antwoord aan de Eerste Kamer zegt minister Kernkamp o.a.: „Het vertrouwen en de optimistische verwachtingen, welke in het afdelingsverslag door enige leden zijn uitgesproken omtrent het verloop van het voortgezette overleg met Suriname en de Nederlandse Antillen, lijken door de inmiddels plaats gehad hebbende besprekingen gerechtvaardigd". De minister deelt verder mede, dat de resultaten van de Kleine Commissie inmiddels met de Nederlandse delegatie zijn besproken en dat de commissies voor overzeese Rijksdelen van beide Kamers zeer binnenkort worden ingelicht. Aanstonds nadat bekend is, dat het ontwerp-statuut met toelichting door alle drie regeringen en delegaties aanvaard is, zal dit voor publicatie worden vrijgegeven.

De minister zegt verder zich te kunnen verenigen met de zienswijze van vele leden, dat met voldoening kan worden geconstateerd, dat bij de verhouding tussen Nederland enerzijds en Suriname en de Nederlandse Antillen anderzijds een geest van samenwerking en onderling verstaan de overhand krijgt. Het verloop van de besprekingen in de Kleine Commissie vormt een duidelijke bevestiging van de juistheid dezer zienswijze, aldus minister Kernkamp.

De vele leden, aldus de minister, wie het onredelijk voorkomt de ontwikkeling der nieuwe rechtsorde tussen de drie Rijksdelen meer aan banden te leggen dan de ontwikkeling der internationale rechtsorde, waarop art. 58 en volgende der grondwet betrekking hebben, kan worden meegedeeld, dat ook naar de mening der regering de ontwikkeling der verhouding met de overzeese Rijksdelen door de bepalingen der Grondwet niet te zeer mag worden belemmerd.

De regering kan zich geheel verenigen met de zienswijze van verscheidene leden, die menen te moeten waarschuwen voor diepgaande besprekingen in de Staten-Generaal over de inwendige aangelegenheden van de Amerikaanse trans-Atlantische Rijksdelen, ten aanzien waarvan deze volledig autonomie bezitten.

Muenchen. — Een Tsjechoslowaakse straaljager heeft gisteren boven Westduits gebied twee vliegtuigen van de Amerikaanse marine beschoten, die echter hun weg konden vervolgen. De Amerikaanse autoriteiten in Duitsland hebben een protest bij Tsjechoslowakije ingediend.

Geen weerstand mogelijk aan communistische „hersenspoeling"

Washington. — Een Amerikaanse psychiater van Nederlandse afkomst, dr. Meerlo, heeft te Washington voor een college van onderzoek van de Amerikaanse vloot gezegd, dat het voor ieder onmogelijk zou zijn geweest weerstand te bieden aan de communistische tactiek van „hersenspoeling", zoals is toegepast om Amerikaans luchtmachtpersoneel te dwingen onjuiste verklaringen over bacteriologische oorlogvoering in Korea te tekenen.

Het college onderzoekt, of kolonel Frank Schwable, een dikwijls onderscheiden Amerikaanse vlieger, voor een krijgsraad moet worden gedaagd wegens ondertekening van onjuiste verklaringen over bacteriologische oorlogvoering. Kolonel Schwable zeide, dat de communisten hem maanden lang slechts hadden gevoed, gehuisvest en gekleed.

Dr Meerlo, die als lid van de ondergrondse beweging in Nederland door de Nazi's was gemarteld en ondervraagd, zeide, dat de communisten het met de methoden van "hersenspoeling" verder hebben gebracht dan de Nazi's. Volgens dr Meerlo kunnen de ondervraagden er toe worden gebracht zich volkomen te vereenzelvigen met de ondervrager en alles te doen wat hun wordt bevolen.

SCHWABLE
.....hersenspoeling?.....

LAATSTE NIEUWS

Geheime atoomdocumenten vermist

Washington. — De Republikeinse afgevaardigde Thomas Pelly heeft gisteren gezegd, dat bij de atoominstallatie te Handford (Washington) enkele documenten worden vermist. Hij zei op een persconferentie, dat hij om een onderzoek door de commissie voor atoomenergie heeft verzocht. Over de aard der documenten is niets meegedeeld, maar Pelly neemt aan, dat zij zeer geheim zijn. Hij zei, dat er geen aanwijzingen zijn, dat de documenten door spionnen zijn gestolen. Voorzover bekend, wordt in de installatie te Handford hoofdzakelijk plutonium voor atoombommen gemaakt.

Recht tot het Hart

— Onnodige vrees is altijd verlies van levensgeluk.

Paus ontving kardinalen op 15e verjaardag van Zijn kroning

Vaticaanstad. — Zijne Heiligheid Paus Pius XII heeft voor het eerst sinds het begin van zijn twee maanden geleden ingetreden ziekte een afvaardiging van zijn kardinalen ontvangen. Naar niet-officieel wordt vernomen, bleef de delegatie tien minuten bij de H. Vader. De kardinalen kwamen de Paus ter gelegenheid van de vijtiende verjaardag van zijn kroning hulde betuigen en gelukwensen uit naam van het gehele college van kardinalen.

De Paus heeft tevens in zijn ziekenkamer kennis genomen van de gelukwensen, die hem van overal ter wereld worden toegezonden bij gelegenheid van de verjaardag van zijn kroning. De plechtige mis van dankbaarheid, welke in de Sixtijnse kapel van het Vaticaan werd opgedragen, kon hij echter evenmin als het vorig jaar persoonlijk bijwonen.

Radio-Rome meldde ten aanzien van de gezondheidstoestand van de Paus, dat zijn verbetering geleidelijk en gestadig voortgaat en dat de Paus thans meer vast voedsel kan nuttigen.

Naar vernomen wordt, hebben de geneesheren een nieuwe poging ondernomen om de directe voeding uit te breiden ter vervanging van de indirecte voeding, die gedurende zeven weken wordt toegepast. De Paus gebruikte kleine hoeveelheden stroopachtige voedingsstof bereid van bananen en ander versterkend voedsel.

Bolivia en Argentinië te Caracas:

Elk volk moet eigen regering kunnen kiezen

Caracas. — Op de bijeenkomst van gisteren van de juridisch-politieke commissie hebben afgevaardigden van Bolivia en Argentinië gezegd, dat zij niet bereid zijn te stemmen voor het voorstel van de Verenigde Staten in zijn huidige vorm. Zij wilden het gewijzigd zien in die zin, dat het souvereine recht van elk volk om ongehinderd zijn eigen regering te kiezen, op geen enkele wijze wordt aangetast. De Argentijnse afgevaardigde zei, dat het rechts van zelfbeschikking beschermd en versterkt moet worden.

Waarschijnlijk zullen de afgevaardigden van tenminste vijf landen (Guatemala, Mexico, Argentinië, Uruguay en Bolivia) tegen het Noordamerikaanse voorstel stemmen. Het voorstel wordt gesteund door de Dominicaanse Republiek, Paraguay, Brazilië en Honduras.

Gelande vlieger redde zich met schietstoel

Eindhoven. — De 22-jarige sergeant-vlieger W. Meyer redde zich gisteren met zijn schietstoel uit een Thunderjet-straaljager, nadat hij met het in brand geraakte toestel een noodlanding had gemaakt nabij de vliegbasis Eindhoven. Hij kwam met een zware klap naast het toestel terecht, dat uitbrandde. Meyer is de eerste Europese piloot, die van zijn schietstoel gebruik heeft gemaakt, terwijl zijn toestel zich op de grond bevond.

Hij liep een hersenschudding en andere verwondingen op.

Nederland naar Geneve

s'Gravenhage. — De Nederlandse regering heeft besloten de uitnodiging te aanvaarden tot bijwoning der te Genève te houden conferentie over het Koreaanse vraagstuk.

Suriname wil RTC-debatten heropenen

Paramaribo. — Mr dr R. Pos, de algemene vertegenwoordiger van Suriname in Nederland, zal 18 Maart naar Den Haag vertrekken. Naar de A.N.P. correspondent vernam, heeft de voltallige Surinaamse delegatie zich in beginsel accoord verklaard met het ontwerp-statuut. Wel is men van mening, dat het noodzakelijk zal zijn, dat de R.T.C. in haar geheel bijeenkomst voor de definitieve afdoening, aangezien de conferentie in 1952 werd verdaagd.

BOAC-Constellation in brand gevlogen

Bemanning kroop door gat van vliegtuig-romp naar buiten

SINGAPORE. — Een Constellation van de B.O.A.C. is vanochtend bij een landing te Singapore in brand gevlogen. De machine scheen een normale landing te maken, toen plotseling een felle steekvlam uitschoot. Ooggetuigen zagen enkele personen uit het brandende wrak kruipen, Het toestel was op weg van Australië via Djakarta naar Londen. Aan boord bevonden zich 40 man, waarvan een bemanning van negen koppen.

Reuter meldt nader, dat acht leden van de bemanning van de in brand geraakte Constellation zich door een gat in de romp van het toestel in veiligheid hebben kunnen stellen. Alle 31 passagiers kwamen in de vlammen alsmede het negende lid van de bemanning.

De ambulance, die de overlevenden naar het ziekenhuis overbracht, botste tegen een vrachtwagen, doch zonder verder letsel voor de patiënten.

H.M. De Ruyter op bezoek in Zuid-Frankrijk

Hr. Ms. Kruiser "De Ruyter" heeft op een oefenreis de haven van Villefranche in Zuid-Frankrijk voor een beleefdheidsbezoek aangedaan. De Jantjes maken van de gelegenheid gebruik om hun schip vanaf de uitlopers der Alpen te bekijken, terwijl het op de rede van Villefranche ligt.

Afgevaardigde van Colombia te Caracas:

Bevorderen van de welvaart is het beste tegengif voor de infiltratie van rode ideeën

Caracas. — Hoewel algemeen wel verondersteld wordt, dat in de loop van de Tiende Pan-Amerikaanse Conferentie, die thans in Caracas wordt gehouden, de economische onderwerpen het leeuwenaandeel van de belangstelling zullen opeisen — ook in de politiek-juridische commissie wordt steeds weer op economische problemen teruggevallen — is voorlopig althans het onderwerp „de strijd tegen de communistische infiltratie en penetratie" het belangrijkste van de conferentie. In de commissie, die dit onderwerp behandelt, vindt men dan ook iedere morgen opnieuw de diverse ministers van buitenlandse zaken der twintig Amerikaanse republieken bijeen en niet hun vervangers. Men is weliswaar nog steeds doende de eerste en inleidende redevoeringen te houden — een van de grote moeilijkheden van deze conferentie is, dat er twintig deelnemende landen zijn, waarvan de vertegenwoordigers tenminste allen éénmaal aan het woord willen komen — doch het is wel reeds mogelijk een zekere lijn te ontdekken, althans een richting te bepalen, waarheen de discussie over dit onderwerp zal worden geleid.

Er zijn verscheidene ontwerp-resoluties ingediend over dit onderwerp. De belangrijkste is evenwel die van de Verenigde Staten, die door Foster Dulles persoonlijk verdedigd werd. Deze resolutie houdt in, dat het internationale communisme, door zijn antidemocratische strekking en zijn bedoeling om zich te mengen in binnenlandse politieke aangelegenheden, onverenigbaar is met de Amerikaanse opvatting van vrijheid en dat het daarom nodig is maatregelen te treffen teneinde de penetratie van het internationale communisme tegen te gaan.

Internationaal communisme — zo vervolgt deze ontwerp-resolutie — vormt een direct gevaar voor de vrede en de veiligheid van de Amerikaanse staten en voor het principe van vrije ontwikkeling van het culturele, politieke en economische leven. Het tast het principe van non-interventie aan.

De conclusie van deze ontwerp-resolutie is, dat het domineren of controleren van de politieke instellingen van een Amerikaanse staat door een internationale communistische beweging zou betekenen, dat binnen de Amerikaanse hemisphere het politieke systeem van een niet-continentale mogendheid zal zijn gebracht, hetgeen beschouwd zal worden als een gevaar voor de souvereiniteit en de politieke vrijheid van alle Amerikaanse staten en een gevaar zou betekenen voor de vrede in Amerika. Het zal een actie, die past bij de dreigende gevaren tot gevolg hebben.

Intussen zal speciale aandacht worden geschonken door alle Amerikaanse regeringen aan iedere activiteit van het internationale communisme binnen de gebieden, die onder hun jurisdictie vallen. Deze maatregelen zullen o.a. inhouden controle op de identiteit, de activiteiten en de herkomst van de gebruikte gelden van allen, die propaganda maken voor het internationale communisme of die reizen maken in het belang van deze beweging of die als agent ervan optreden. Voorts zullen de regeringen onderling informaties uitwisselen.

Bij de besprekingen over deze ontwerp-resolutie was de kern van de korte speech van de afgevaardigde van Guatemala, of het niet dienstig was allereerst gezamenlijk te komen tot een duidelijke definitie van het begrip „internationaal communisme". Guatemala is het land, waarvan de regering door vele deelnemende delegaties van communisme wordt verdacht. De vertegenwoordiger van Brazilië trachtte dit te doen door te verklaren dat in zijn ogen het internationale communisme niet anders is dan Sovjet-Russisch imperialisme.

In alle redevoeringen over dit thema, waarbij de meeste gedelegeerden zich direct of indirect accoord verklaarden met de geest van de Amerikaanse resolutie, kwam naar voren, dat het principe van de non-interventie, welke maatregelen men ook zou willen nemen, nimmer in gevaar mag worden gebracht. Non-interventie, vrijheid van handelen voor iedere regering van een Amerikaanse republiek op het gebied van de binnenlandse politiek; het is het principe, waar steeds weer de nadruk op wordt gelegd. Het denkbeeld, dat krachten van buiten, van welke zijde deze ook mogen komen, invloed zouden kunnen uitoefenen op de interne gang van zaken, wordt zonder meer door vrijwel iedere spreker verworpen.

Het was de gedelegeerde van Bolivia, die vooral in duidelijke woorden verklaarde, dat het in de eerste plaats de oplossing der economische en sociale problemen zal zijn, wat de strijd tegen het communisme mogelijk zal maken. De Latijns-Amerikaanse landen, zo betoogde hij, zijn katholieke landen. Ons christendom beschermt ons in eerste instantie tegen het communisme, doch wij moeten armoede, misère en gebrek opheffen, teneinde de noodzakelijke voedingsbodem voor het communisme weg te nemen. Het luide applaus, dat hem na deze woorden ten deel viel, bewees wel, dat, ook al was dit door de andere gedelegeerden niet of niet zo duidelijk gezegd, de algemene mening wel is, dat dit de weg is, die gevolgd zal moeten worden, en de verwachting, dat de amendementen, die op de Amerikaanse resolutie zullen worden ingediend, hierop gericht zullen zijn is wel gewettigd.

Dit vestigt de aandacht dus eens te meer op de economische vraagstukken en op het werk van de economische commissie van de conferentie. Tot nu toe is echter over dit werk betrekkelijk weinig te zeggen. Het is duidelijk, dat de beslissingen in de politiek-juridische commissie worden afgewacht — althans terzake het communisme — vooral in de economische commissie werkelijk „zaken zal worden gedaan". Voorlopig beperken de delegaties zich in die commissie tot algemene formulering van de bekende wensen: technische hulpverlening, stabilisatie der prijzen van de grondstoffen, die de Latijns-Amerikaanse landen leveren; opheffing van de importbeperkingen, om maar enkele van deze algemene wensen te noemen.

Vooral het laatste onderwerp, opheffing van de importbeperkingen (door de Verenigde Staten van Noord-Amerika) is een steeds weerkerende wens. Wanneer te Caracas over economische problemen gesproken wordt, betreft het feitelijk uitsluitend de problemen, die er zijn tussen de Verenigde Staten en de Latijns-Amerikaanse landen. De handel tussen Zuid-Amerika en Europa speelt hierbij geen rol. Amerika investeerde in Latijns-Amerika $ 6.000.000.000 en ontvangt jaarlijks hiervan aan revenuën $ 800.000.000.

Ook België bekrachtigt EDG-verdrag

Brussel. — De Belgische Eerste Kamer heeft het E.D.G.-verdrag vandaag goedgekeurd. De Tweede Kamer had dit al gedaan. De stemming was 125, voor, 40 tegen bij twee onthoudingen. België is het tweede van de zes aangesloten landen, dat het verdrag bekrachtigd heeft. Het eerste land was Nederland. De wet moet nog door koning Boudewijn getekend en afgekondigd worden.

Het Luxemburgse parlement, dat de traditie getrouw altijd op België en Nederland wacht om over internationale kwesties te stemmen, zal zich „voor 30 Mei", wanneer algemene verkiezingen worden gehouden, uitspreken over het E.D.G.-verdrag.

Monster-kalf leek op visotter

Andel. — Een der koeien van de landbouwer M. Schouten te Andel (Noord-Brabant) heeft een dood monsterkalf ter wereld gebracht. Het geleek op een visotter. Het dier had zwemvliezen tussen de tenen, korte poten en een spitse kop, terwijl de staart te hoog, d.w.z. op de rug, was ingeplant. Wel een grillige speling der natuur.

Prins Bernhard wil vandaag geluidsbarriere doorbreken

Los Angeles. — Z.K.H. Prins Bernhard zal vandaag een vlucht maken in een oefenstraalvliegtuig van het type Sabre. Mogelijk zal hij de geluidsbarrière doorbreken, aldus de „North American Aviation". Prins Bernhard bevindt zich vier dagen te Los Angeles voor een bezoek aan de vliegtuigindustrie. Het bezoek is door de Amerikaanse regering georganiseerd.

Londen. — De Britse Conservatieven hebben hun zetel in het Lagerhuis behouden bij tussentijdse verkiezingen te Harrogate.

Hoe lang nog?

Ruim vier jaar geleden was Joseph R. McCarthy, zelfs in de Verenigde Staten, nog een vrij onbekend man. Toen de senator uit Wisconsin echter op 9 Februari 1950 verklaarde dat in Acheson's State Department 205 communisten werkzaam waren, trok hij plotseling sterk de aandacht. Zijn mededeling bleek na een grondig onderzoek onwaar te zijn, en sindsdien werd hij nog herhaaldelijk op dergelijke valse uitlatingen betrapt. De namen van verscheidene hoogstaande Amerikanen zijn in de loop der jaren door McCarthy door het slijk gehaald. De voortreffelijke diplomaten Jessup en Bohlen trachtte hij verdacht te maken. (Maar Bohlen's benoeming tot ambassadeur te Moskou heeft hij toch niet kunnen voorkomen). De man die de stoot heeft gegeven aan de Amerikaanse hulpactie aan Europa, de alom gerespecteerde generaal Marshall, werd door McCarthy een leugenaar en een bedrieger genoemd. Een ander groot soldaat, generaal Zwicker, die voor zijn moed in de strijd talloze malen werd gedecoreerd en die dezer dagen nog Eisenhower's lof kreeg toegezwaaid, moest zich van de senator de grofste beledigingen laten welgevallen: McCarthy zei, dat hij niet in het leger thuishoorde en noemde hem een domme, arrogante sufferd.

Twee jaar geleden heeft de minister voor hulp aan het buitenland, Stassen, zich een scherpe opmerking laten ontvallen aan het adres van McCarthy, maar reeds enkele dagen later zag hij zich genoodzaakt zijn woorden terug te nemen. Een dergelijke capitulatie heeft men onlangs ook van de minister voor het Leger, Stevens, beleefd.

McCarthy heeft de prachtige buitenlandse bibliotheken van de Amerikaanse Informatiedienst, begin 1953, door een dwaze zuiveringsactie, in discrediet gebracht en in diezelfde periode dwong hij eigenmachtig een aantal Griekse reders hun zakelijke relaties met China te verbreken.

Deze reeks feiten werpt een duidelijk licht op de macht van deze gevaarlijke Amerikaanse politicus, die sinds enkele weken nu werkelijk de gehele binnenlandse politiek van de Verenigde Staten domineert. Vanaf **half Februari staan de grote bladen uit de V.S. dagelijks vol over McCarthy** en over de consequenties van diens uitlatingen, en het aantal krantenkolommen dat aan hem besteed wordt neemt voortdurend toe. Zijn benoeming, op 3 Januari 1953, tot voorzitter van de Permanente Subcommissie van Onderzoek van de Amerikaanse Senaat is een rampzalige gebeurtenis geweest, zoals nu wel overduidelijk gebleken is. De vorige week had de Senator het dermate bont gemaakt, dat de voornaamste — Republikeinse — bladen van zijn land het ogenblik gekomen achtten om een ernstige waarschuwing te laten horen. De „New York Herald Tribune" merkte op dat McCarthy steeds brutaler werd en dat hij zich schuldig maakte aan roekeloze demagogie. De „New York Times" zei dat de President zou moeten optreden; en de „Washington Post" verklaarde, dat er nu al anderhalf jaar gewacht werd op het woord van Eisenhower dat een einde zou maken aan het McCarthyisme.

Dezer dagen ging de senator zo ver, dat men kon spreken van een openlijke uitdaging aan het adres van het Witte Huis; een uitdaging die helaas maar zwakjes beantwoord werd, want tenslotte heeft Eisenhower in zijn perconferentie McCarthy zelf nog altijd ontzien, in zijn critiek op het betreffende „-isme".

Zelden heeft de Amerikaanse binnenlandse politiek in de wereldpers zo de aandacht getrokken als gedurende de laatste twee a drie weken. Over de affaire McCarthy wordt evenveel geschreven als in de herfst van 1952 over de presidentsverkiezingen!

Alom neemt men met verontwaardiging kennis van het ongehoord schaamteloos optreden van McCarthy en met stijgende verbazing constateert men, dat Eisenhower de man zijn gang laat gaan, al heeft de President dan ook een voorzichtig protest geuit. McCarthy werpt zich op als de grote bestrijder van het communisme, maar intussen speelt hij deze zelfde communisten op de meest effectieve wijze in de kaart. Terwijl Dulles onlangs in Berlijn alles in het werk heeft gesteld om Moskou te beletten propagandistische munt te slaan uit de Viermogendhedenconferentie, terwijl deze zelfde minister in Caracas de Zuid-Amerikanen tegen het communisme waarschuwt, bewijst achter zijn rug een zijner landgenoten het Kremlin een onschatbare dienst door het prestige van Washington in het buitenland grondig te ondermijnen. Het geval-McCarthy dreigt van een nationaal tot een internationaal probleem uit te groeien. De President, de Senaat, de ministeries van Buitenlandse Zaken en het leger van de V.S. worden door de ongebreidelde activiteiten van McCarthy gecompromitteerd, hetgeen op de duur uiterst schadelijk kan worden voor de hele Westerse politiek.

Alleen Eisenhower kan deze impasse doorbreken. Maar de situatie wordt tot op heden geheel door McCarthy beheerst en men vraagt zich met ongeduld af: Hoe lang nog?

Naar de Sprookjestuin.....

Sneeuwitje en de grote reus zijn werkelijkheid geworden

(Van onze redacteur)

WILLEMSTAD. — Gisteravond werd onder tromgeroffel en in bijzijn van tarijke genoden in het feestelijk versierd en spr kleurrijk verlicht terrein van Clubhuis Villa Maria de Sprookjestuin geopend. Mevr. Struycken verrichtte de officiele handeling, zijnde het doorknippen van het lint, dat de toegang tot de werkelijke sprookjestuin afsloot.

Alvorens de officiele opening een feit was, wees mevr. Herweyer, voorzitster van het Jeugdwerk, een op het feit, dat het Zaterdag n.l. drie jaar geden is dat op dit terrein het eerste clubhuis werd geopend. Het is ondoenlijk in enkele woorden weer te geven, wat er in die afgelopen jaren is verricht.

Mevr. Herweyer ontvouwde hoe destijds een vergadering belegd werd door Mevr. Peters, de echtgenote van de vorige Gouverneur, op welke vergadering plannen werden gemaakt voor een geldactie ten bate van de kinderbescherming op Curacao. In deze vergadering gingen stemmen op om niet alleen financiele maar ook daadwerkelijke steun te verlenen aan het kinderbeschermingswerk en binnen enkele weken werd begonnen met clubs buiten schoolverband, teneinde de jeugd na schooltijd op een nuttige wijze bezig te houden en leiding te geven bij de ontspanning. Door veler medewerking was het mogelijk om op dit terrein, beschikbaar gesteld door Shon Cai Winkel, binnen zeer korte tijd een clubhuis voor meisjes te bouwen. In dit clubhuis werden gedurende de laatste drie jaren dagelijks tientallen meisjes op een prettige en nuttige wijze bezig gehouden. Dagelijks stonden de poorten open en dank zij het enthousiasme van de leidsters kan men thans de jeugd van deze buurt elke dag een andere activiteit bieden, waardoor de jeugd niet alleen van de straat gehouden, maar haar ook vaardigheden worden bijgebracht, die nuttig zijn voor het latere leven.

Dit is in het kort het sprookje „Villa Maria", aldus spr. die er aan toevoegde, dat elk sprookje in zich een verpersoonlijking van het boze element heeft, zijnde de moeilijkheden.

Bij het organiseren van deze sprookjestuin hebben wij kunnen ervaren, dat velen ons een goed hart toedragen en dat wij na deze jaren beschikken over een goodwill, die ons moed geeft om met ons werk voort te gaan. Velen zijn wij dank schuldig van hun medewerking. Aldus spr. die talrijke bedrijven met name noemde, die in zo'n belangrijke mate hebben meegewerkt aan dit succes.

Mevr. Herweyer hoopte nu maar, dat het werk nog maar net begonnen is. Ook elders dienen dergelijke clubhuizen te verrijzen. Het clubhuis Marie Pompoen draait nu, maar er zijn nog vele, vele plaatsen op Curacao waar de jeugd niets heeft. Spr. deed een beroep om dit werk financieel te steunen.

Tenslotte hoopte Mevr. Herweyer, dat het gebodene in de smaak zal vallen en ook de kinderen, nichten en neven zullen komen om te genieten van dit sprookjes spel in deze romantische omgeving.

Mevr. Herweyer herinnerde aan het gezegde van Churchill uit de donkere oorlogsjaren: "Give us the tools, and we will finish the job", waarna Mevrouw Struycken uitgenodigd werd tot het verrichten van de officiele opening.

Hierna bezichtigden de genoden het terrein en werden de smaakvol ingerichte tenten bekeken, de band van de Marine zorgde voor de syncopische omlijstinb, een geste, die door het bestuur van Villa Maria ten zeerste op prijs werd gesteld.

Ook kwam men natuurlijk in de sprookjestuin terecht, waar de sprookjes van sneeuwwitje en Roodkapje alsmede een Curaçaos sprookje werden opgevoerd. Het werd met zo veel liefde en toewijding gedaan, met zó veel overgave geacteerd en gespeeld, dat de aanwezigen hartelijk applaudiseerden. De grote reus, die asthma-achtig ademhaalt zijn borst zwelt, steunt en kraakt alsof hij in zijn laatste levensdagen is — trok allerwege belangstelling een verrassende vondst weliswaar, die door de kleineren uit ons gezelschap echter wel met enig ontzag werd bekeken.

Later op de avond kwam de stemming er uitstekend in. Het restaurant had niet over drukte te klagen, de saté's gingen vlot weg, Frederik Fischer was achter de microfoon ter aanbeveling van het Rad van Avontuur als steeds weer onverbeterlijk, de overige leden van het bestuur hielpen waar geholpen moest worden.

Wij zouden nog meer kunnen schrijven. Maar wij doen het niet. Wij zeggen alleen, gaat eens een kijkje nemen, het belooft in ieder geval een interessante excursie te worden in feëeriek sprookjesland.

Onder de aanwezigen, die gisteren de officiele opening bijwoonden, waren aanwezig de heer J.H. Sprockel, Lid van de Regeringsraad, Statenvoorzitter Ch. E.W. Voges, gedeputeerde C.D. Kroon, Statenlid H.L. Braam, de raadsleden **J.M.G. Evertsz, J. Martina, de griffier** der staten, de heer A. van Weel, procureur generaal mr. J.A.J. Ellis, alsmede talrijke leden van de rechterlijke macht e.v.a.

KNSM schepen getroffen door staking

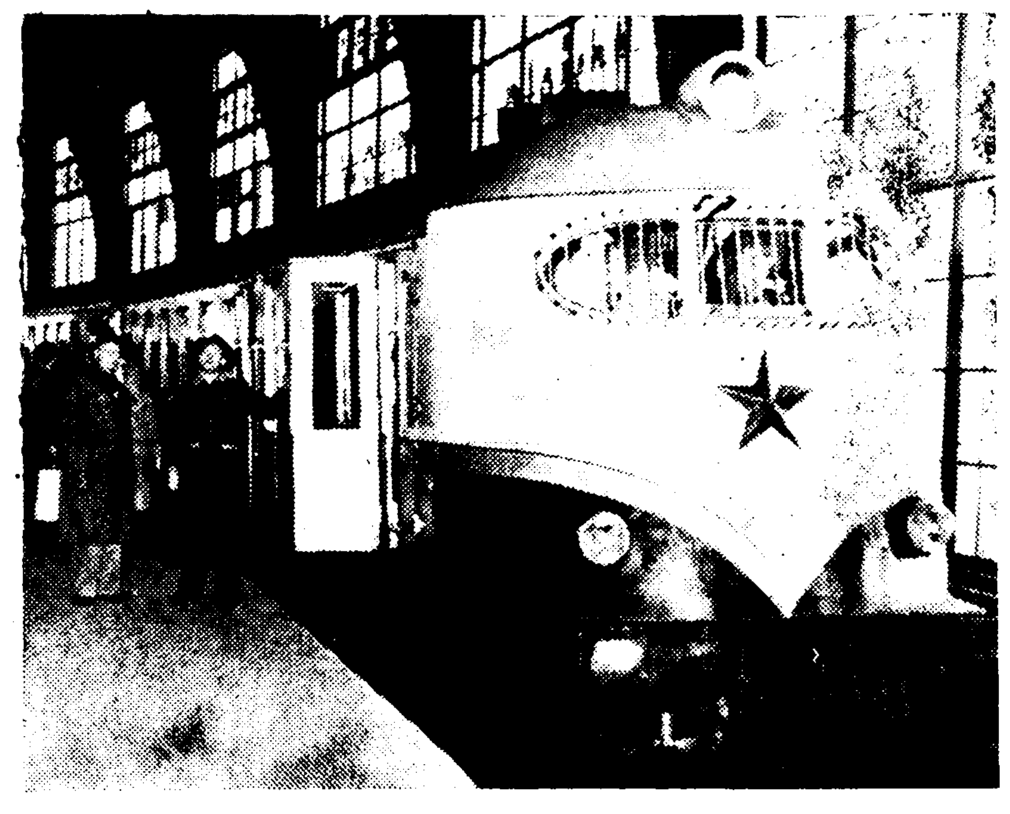
Willemstad. — Naar wij van de K. N.S.M. vernamen, is sinds gisteren een volledige staking uitgebroken in New York. Eerst staakten alleen de arbeiders, aangesloten bij de I.L.A., sedert gisteren zijn ook de werklieden, aangesloten bij de nieuwe bond, de A.F.L., van het werk thuis gebleven. De „Helicon", die eerst een overstelpende lading kreeg aangeboden, zou reeds Donderdag vertrekken doch zal eerst hedenmiddag New York kunnen verlaten met achterlating van ongeveer 300 ton goederen. De „Sarpedon", evenals de „Helicon" van de K.N.S.M. wacht nog steeds in de zelfde haven op lading voor Haiti. Het schijnt dat de gehele staking erg onzeker is. De Union verklaart namelijk hier geen aandeel in te hebben. Maandag a.s. zal weer worden onderhandeld tussen de stakers, die ondanks het afraden van de leiders van de bond, toch het werk hebben neergelegd.

Geslaagd

Gisteren ontving de fam. Gehring alhier **bericht dat hun zoon, Hein J.C. Gehring B.**, aan de Universiteit van Utrecht geslaagd is voor zijn doctoraal in de medicijnen. Wij wensen de jonge dokter en zijn ouders van harte geluk met dit succes.

Mutaties Koninklijke marine

Kapitein-luitenant ter zee H. A. W. Goossens zal 23 April het bevel van het Koninklijk Instituut voor de marine te Willemsoord overnemen van kapitein ter zee J.K. Muller. Kapitein-luitenant ter zee Goossens dient thans nog als chef-staf van het Smaldeel no. 5. Hij was gedurende de wereldoorlog onderzeebootcommandant. Hij is ridder in de Militaire Willemsorde en is adjudant in buitengewone dienst van Hr. Ms. de Koningin. Kapitein ter zee J.K. Muller zal worden geplaatst bij de hoofdafdeling materieel van het ministerie van marine, waar hij zal worden belast met de coördinatie van de aanbouw van de onderzeebootjagers. Daar kapitein ter zee J.G. Broekhuijsen ontslag uit de zeedienst heeft verzocht wegens langdurige dienst, zal hij medio Mei als commandant maritieme middelen te Vlissingen en commandant van Hr. Ms. „Jacob van Heemskerck" worden vervangen door kapitein ter zee N.W. Sluiter. Kapitein ter zee Sluiter was tot voor kort commandant van Hr. Ms. „Johan Maurits van Nassau". Dit schip was onder zijn bevel gedurende een jaar ingedeeld bij de strijdkrachten der Verenigde Naties in de Koreaanse wateren. Op 15 Maart zal kapitein ter zee P.A. Riedel worden ontheven van de functie van directeur van de Rijkswerf te Willemsoord (Den Helder). Met de waarneming van deze functie is belast kapitein-luitenant ter zee A.J.C. Bax, thans onderdirecteur van deze werf. Kapitein ter zee Riedel zal worden belast met het toezicht op de aanbouw van 32 kustmijnenvegers en vijf patrouillevaartuigen, die op verschillende Nederlandse werven gedeeltelijk in offhore procurement en gedeeltelijk op Amerikaanse tegenwaarderekening worden gebouwd.

Vertegenwoordigers van de Hongaarse diplomatieke dienst en de Tsechoslowaakse spoorwegen hebben officieel een trein in dienst gesteld, die de verbinding tussen Berlijn en Praag regelmatig zal onderhouden. De uit drie wagons bestaande trein is uiterst confortabel ingericht met restauratie-wagen, radio enz.

Betona en de volkswoningbouw

Willemstad. — Gisteravond is de heer L. Roozendaal, die namens de Betona enkele weken hier verbleef om de leiding van de werkzaamheden m.b.t. de opzet en afbouw van de Betonawoningen op zich te nemen, naar Nederland vertrokken.

Op de valreep mochten wij nog enige interessante mededelingen vernemen, zo blijk het feit, dat Betona NV ook zal inschrijven in de straks te houden aanbesteding voor de bouw van volkswoningen.

Curaçao is een mooi land, aldus de heer Roozendaal, wie het opgevallen was, dat in zo'n economisch welvarend land vele woningen beslist minderwaardig te noemen zijn. Contact met de autoriteiten hier te lande, in bijzonder met gedeputeerde E. J. Roozendaal, heeft hem de ervaring gebracht, dat Betona in staat is de behulpzame hand te bieden in het vraagstuk van de volkswoningbouw.

De Betona is, zoals onze zegsman mededeelde, in staat woningen te brengen van het z.g. volkswoningtype, bestaande uit een grote kamer, 3 slaapkamers, keuken en badkamer met WC. Twee woningen per week zouden kunnen gebouwd worden, aldus de heer Roozendaal, die er op wees, dat het vraagstuk van de woningnood het best gediend zou zijn, indien particuliere instellingen, zoals banken, ook op deze woningen hypotheek verlenen.

De twee woningen op Koraal Specht zijn reeds in principe verkocht, de bedoeling is om binnenkort nog andere typen neer te zetten, waarin bijv. de WC en badkamer zo worden geplaatst, dat deze aan de slaapkamers grenzen.

Ook zal de "porch" een ruimere oppervlakte krijgen.

De publieke opinie, n.l. dat het platte dak niet zou beantwoorden aan de eisen van warmte isolatie en water afvoer, is ten enen male onjuist. De bouw is volkomen verantwoord, de dak constructie is 100%.

Dat er veel interesse voor deze woningen bestaat is een feit, de 5000-ste bezoeker van dit Betonahuis, de heer E.D. Welhous en mevr. Delia Jansen kregen een aardig aandenken mee naar huis. De heer Roozendaal gaf te kennen, dat hij nog eens een bezoek aan Curaçao zou brengen.

Vorstelijke gift

Willemstad. — Generalissimo Benefactór Raphael Leonidas Trujillo Molina heeft via het Dominicaans Consulaat een cheque van $ 50.000.— doen toekomen, welke bestemd is voor de hulpverlening aan de arme kinderen in de Libanon.

De Dominicaanse consul, dr Julio Espinal, zal deze cheque ter hand stellen aan Mustafa Ayubi, die momenteel op Curaçao vertoeft.

BEELDHOUWER OP CURACAO

Willemstad. — Wij vernemen dat hedenmiddag op Curaçao zal arriveren de heer Antonio del Villar, beeldhouwer en schepper van het grote monument, dat de slag van Carabobo in beeld brengt en in Venezuela te vinden is. Ook heeft hij een artistiek beeld vervaardigd van Paus Pius X dat in de St. Pieter te Rome staat.

Vermoedelijk zal de heer Antonio del Villar in opdracht van de Mariale Commissie het beeld van O.L. Vr. van Onbevlekte Ontvangenis vervaardigen.

WEERBERICHT

Max. temp. 30.8 C. (87.5 F.); min. 25.0 C. (77.0 F.); gem. 26.4 C. (79.6 F.) Max. wind 22, min. 10, gem. 17 knopen. Vochtigheid 74.2%. Geen neerslag. Helder 8, licht bew. 14, bew. 2 uren.

Van de Rechtbank

BELEDIGING DUURDER DAN OVERTREDING

Willemstad. — Voor het Stationsgebouw van de Dr. Plesmanluchthaven stond de auto C.P.S. geparkeerd, toen hem werd aangezegd, dat hij weg moest, omdat parkeren aldaar verboden was.

S. verklaarde opstandig, dat hij bleef staan, hij was in gesprek met een vrouw, die bij hem in de auto zat. Op het herhaald verzoek van de politie-agent reageerde hij niet in het minst, zodat de agent ertoe over ging, de man een proces-verbaal te geven. Hierop begon S. heftig te schelden en het bekende papiamentse scheldwoord bleef ook hier niet achter wege. Voor de rechter in de Eerste Aanleg had de lastige chauffeur zich toen te verantwoorden en werd hij veroordeeld tot Fls. 10.— subs. 4 dagen hechtenis voor de overtreding en Fls. 75.— subs 30 dagen wegens belediging.

DIE KWAM GOED AAN

Willemstad. — De Engelse dienstbode H.A.M. had een woordenwisseling met haar mevrouw, waarbij de ruzie zó hoog liep, die de dienstmeid zich niet meer kon beheersen. Zij verkocht haar mevrouw een klap in het gezicht en moet nu Fls. 25.— betalen of 5 dagen „zitten". De eis van de Officier was Fls. 75.— subs. 30 dagen.

RUILDE GELEENDE AUTO VOOR AMPLIFIER

Willemstad. — Men maakt af en toe rare dingen mee. Neem het geval I.B.F.. Die kreeg van een kennis een auto om te repareren. F. echter zag op zekere dag een mooie amplifier, een pracht ding. Gelijk ruilde hij de wagen om voor het mooie apparaat. Dat dit niet goed kon gaan, begrijpt iedereen. De eigenaar zag op zekere dag een vreemde man met zijn wagen rijden en vroeg hem wat hij er mee deed. De man zei, dat de wagen van hem was.

De Officier van Justitie dacht van dit geval het zijne, n.l. verduistering. Conform de eis werd F. veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf om zijn daad te overdenken. Ook zal een civiele vordering tegen hem ingesteld worden door de eigenaar van de wagen. F. was op het O.M. geen onbekende.

VERDACHTE GESCHENKEN

Willemstad. — De 17-jarige L. had op verschillende tijdstippen in Juni '53 grote geldsbedragen aangenomen van een vriend. Dit geld werd gebruikt voor eten, drinken enz..

De bedragen liepen van Fls. 200.— tot Fls. 15.—.. L. wist dat het geld van diefstal afkomstig was. Hij werd ter beschikking gesteld van het G.O.G.. In hoger beroep werd dit vonnis bevestigd.

EEN RAKE MAAR DURE KLAP

Willemstad. — De bewaker van de C.P.I.M., W.W. zag een Portugees zijn beker omwassen op een plaats waar dit niet mocht. In zijn hoedanigheid als bewaker ging hij naar de man toe en zei hem, dat dit verboden was, waarna hij de Portugees verzocht ermee op te houden. Deze weigerde echter en greep en waterslang, waarmee hij de bewaker wilde bespuiten. W. echter was niet van gisteren en liet zijn volle vuist uitschieten. De Portugees bleek hier niet tegen bestand, hij ging k.o. en moest in het ziekenhuis worden opgenomen, waar hij vijf dagen verbleef. De rechter was het echter niet met de handelwijze van de bewaker W. eens, hoewel deze zich beroept op orders, die hij moest uitvoeren. De rechter vond, dat hij zijn superieuren maar had moeten waarschuwen. Het klapje koste hem Fls. 40.— subs. 16 dagen „logeren".

HUURKOOP, VERKOOP, VERDUISTERING

Willemstad. — Tegenwoordig kan men gemakkelijk artikelen kopen op afbetaling. J.J.F. dacht er ook zo over en kocht bij „El Louvre" een radio en bij de Gas Mij. een prachtig gasfornuis. Geld om de aansluiting van de gas-cylinders te betalen had hij echter niet. Toen besloot hij om de beide in huurkoop gekochte artikelen te verkopen.

Een van de kopers wist, dat de stove op afbetaling was gekocht,.

Terwijl de Officier van Justitie 3 maanden voorwaardelijk eiste met een proeftijd van 2 jaar, vonniste de rechter hem tot 6 maanden voorwaardelijk eveneens met een proeftijd van 2 jaar, wegens verduistering. De koper van de gasstove werd voor heling gepikt en hoorde 3 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaar tegen zich eisen. De rechter bedacht evenwel een betere straf. Hij liet L. het verschil tussen de gekochte waarde en de werkelijke waarde, namelijk *f* 200.— betalen. Zulk een boete had L. zeker niet verwacht. De verzachtende omstandigheden voor J.J.L. waren, dat hij toen er onraad dreigde, de verschuldigde bedragen bij de betreffende zaken afbetaalde.

CHEQUE-VERVALSER IN HOGER BEROEP

Willemstad. — Reeds eerder berichtte wij de zaak tegen de chequevervalsers. Het Gerecht in Eerste Aanleg heeft d'A veroordeeld tot acht maanden, verd. blijft echter nog steeds ontkennen, dat hij de handtekening gezet heeft. Een moeilijkheid is hier, dat alleen met de vervalste handtekening op de cheque, het voor de politie-deskundige Kraayenveldt zeer moeilijk is te zeggen, wie van de twee knapen de handtekening gezet heeft. Volgens de deskundige kan dit best door beiden gezet zijn. In hoger beroep eiste het O.M. 7 maanden gevangenisstraf. Uitspraak over 14 dagen.

HET BLEEF HETZELFDE

Willemstad. — De zaak tegen de smokkelaars, waarbij in Eerste Aanleg hoge straffen werden geëist, was na bovenbedoelde zitting nog niet afgelopen. Een van de verdachten namelijk vond zijn straf te hoog en ging in hoger beroep. Het was A. die was veroordeeld tot twee boetes van Fls. 600.— subs. twee maanden, met inbeslagname van de auto. De eis was Fls. 1000.—, Fls. 1500.— subs twee maanden met inbeslagname van de auto, waarmee de smokkelwaar (sigaretten) vervoerd werd. In hoger beroep werd van het vonnis bevestiging gevraagd.

MEINEED

Willemstad. — Onlangs berichtten wij dat de zeeman H.A.S., toen hij met zijn schip de haven binnenkwam, aan boord werd gearresteerd en meegenomen door de recherche, wegens meineed in een echtscheidingsproces. Het geval zit zo, dat S., oud 51 (1) jaar met een vrouw een verhouding had. Zij was echter getrouwd. Toen de echtgenoot er achter kwam, vroeg hij scheiding aan. Tijdens het proces echter verklaarde S. dat er tussen hem en de vrouw „niets" was.

Later bleek dat dit gelogen was. Het O.M. eiste tegen de zeeman 8 maanden onvoorwaardelijk wegens bewezen meineed. De rechter was van mening, dat dit een zwaar vergrijp was, immers, een civiel proces steunt vaak op getuigen. Gezien de verzachtende omstandigheden, (een blanco strafkaart en goed gedrag aan boord) verlaagde de rechter de eis van 8 tot 5 maanden onvoorwaardelijk.

KWAM HONDERD GULDEN TEKORT

Willemstad. — Een mevrouw miste op zekere dag *f* 100.— uit haar portemonnaie. Natuurlijk was hier iemand die dit biljetje er uit gehaald moest hebben. Het bleek de dienstbode te zijn. Conform de eis kreeg zij 3 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaar.

RIJWIELDIEFSTAL OPGELOST

Willemstad. — Voor de zoveelste keer werd gisteren weer aangifte gedaan van diefstal van een rijwiel, dat „geparkeerd" stond nabij Cinelandia. Een kwartier na aangifte, om 12.15 uur, werd op de Schottegatweg, ter hoogte van Grootkwartier reeds een knaap aangehouden, die in het bezit was van bedoeld vervoermiddel. Hij bekende nog vier andere fietsen te hebben gestolen, waarmee hij dan naar huis, hij woont op Suffisant, rijdt en ze daarna achterlaat. Wegens zijn jeudige leeftijd werd hij overgegeven aan de Kinder- en Zedenpolitie. Hij is 16 jaar.

TE HARD GEREDEN

Willemstad. — Op Banda Abao werd een persoon, L. aangehouden, die de maximum snelheid overschreden had, met 20 km.. De rechter sprak hem vrij van rechtsvervolging, daar hij van mening is, dat op iedere hoek van een straat een bordje geplaatst moet zijn waarop aangegeven de maximum snelheid. Er was echter nog een andere overtreding geconstateerd, „snijden" en links rijden van de weg. Dit werd bewezen verklaard, de straf werd Fls. 60.— sub. 24 dagen.

De verdediging der Ned. Antillen

Minister geeft defensiebesprekingen toe

's-Gravenhage. — In zijn memorie van antwoord nopens de begroting van overzeese Rijksdelen zegt minister Kernkamp, dat het bericht in het dagblad „De Telegraaf" van 11 December 1953 over onderhandelingen tussen Nederland en de Verenigde Staten over de defensie der Antillen in zover juist is, dat sinds geruime tijd met de Verenigde Staten overleg gaande is over wederzijdse defensie-belangen waarbij ook de defensie van de Antillen ter sprake gekomen is voor de beveiliging der industrieën.

Een aanvang is gemaakt met het voorbereiden van terzake nodige maatregelen. Momenteel wordt op diplomatiek niveau van gedachten gewisseld over een politieke basis, waarop de militaire besprekingen inzake de samenwerking bij de defensie van de Nederlandse Rijksdelen in het Caribische bekken zouden kunnen worden gevoerd. Dit geschiedt uiteraard door het ministerie van buitenlandse zaken in overleg met dat van marine en overzeese Rijksdelen.

Oude mannen eindelijk onder dak

In feestweek van Wit-Gele Kruis zal nieuwe Rigardus Huis plechtig door Gezaghebber worden geopend

Gezellige patio en uitzicht op hofje van mango-bomen

WILLEMSTAD. — Het moet voor de Vereniging Het Wit-Gele Kruis wel een grote voldoening zijn, dat zij haar twaalf- en een half-jarig jubileum behalve met een tentoonstelling en een congres ook mag vieren met een uitbreiding van haar instellingen. In de week van de jubileumviering, die zoals bekend van 17 tot 27 April a.s. zal plaats vinden, zal namelijk het zojuist gereedgekomen en thans reeds gedeeltelijk bewoonde nieuwe Rigardus Huis voor Oude Mannen aan de St. Catharinaweg op Santa Rosa door de heer Gezaghebber op plechtige wijze worden geopend. Een prachtiger feestgeschenk voor de jubilerende vereniging is wel nauwelijks denkbaar.

Bij het komende jubileum van het Wit-Gele Kruis

III

Wij zijn dezer dagen eens naar Santa Rosa getogen om er Broeder Leo te ontmoeten, die tot directeur van het nieuwe Rigardus Huis is aangesteld, en tegelijk om het fraaie gebouw in ogenschouw te nemen.

Het was een openbaring voor ons. Want als men bedenkt wat hier met betrekkelijk geringe middelen is gepresteerd, slaat men de handen in elkaar. Om voor een bedrag van een ton een tehuis te bouwen dat behalve het vaste personeel vijftig oude van dagen kan herbergen en aan alle eisen van comfort en hygiëne voldoet, is hier op Curaçao toch niet zo'n kleinigheid. Maar architect en aannemer hebben het gefixed.

En nu dit gebeurd is, mag men evenveel bewondering hebben voor het bestuur van de Stichting voor verpleging van Oude van Dagen „Birgen di Rosario", om de „exploitatie" van deze onderneming aan te durven. Want hoeveel het tehuis in de toekomst ook betalende oudjes zal herbergen, is het toch de opzet zoveel mogelijk de onvermogenden te helpen en hen een gratis onderdak te verschaffen.

Het geld, dat deze liefdedienst zal gaan kosten, moet te voorschijn komen uit overheidssubsidie, giften en schenkingen, bijdragen van het Wit-Gele Kruis en de pensiongelden van de betalende verzorgden. Natuurlijk gaat dat allemaal lukken, want er zal in het Rigardus Huis niet van de hoge boom geleefd worden. De huishouding zal solied doch zonder enige luxe gevoerd worden door Broeder Leo, die dergelijke klusjes meer bij de hand heeft gehad en direct al bij een eerste kennismaking de indruk maakt een doortastende en handige huisvader te zijn, die voor geen moeilijkheid op zij gaat en overal raad op weet. Broeder Leo heeft twintig jaar „Opvoeding" (Voogdijkinderen) achter de rug en is op Curaçao nog tweejaar assistent-leider van het Gouv. Opvoedings Gesticht geweest. Hij krijgt over enkele dagen hulp van een naamgenoot, dus ook een Broeder Leo, zodat er in het Rigardus Huis voortaan gesproken zal moeten worden over Leo I en Leo II. Een Curaçaose vrouw zal met de leiding in de keuken belast worden, terwijl daarnaast nog een man als „manusje van alles" de directeur in de huishouding zal bijstaan. In de naaste toekomst zal er nog een washuis gebouwd worden waar twee vrouwen enkele dagen per week werk zullen vinden. Men zal zeggen, dat het huis dus nog niet af is. Dat is het zeker niet. Want het is de bedoeling het in niet te verre toekomst zodanig uit te breiden, dat er honderd ouden van dagen in ondergebracht kunnen worden. Dan zal men er ook eens aan gaan denken een kapel te bouwen.

Hoe het Tehuis aan zijn naam is gekomen? Wel, Rigardus is de naam van een frater, die op Curaçao het eerst het idee geopperd heeft een tehuis voor oude mannen te bouwen.

En het is dus te zijner ere dat men het nieuwe tehuis op Santa Rosa zo genoemd heeft.

Oudjes van alle gezindten en afkomstig van alle eilanden der Nederlandse Antillen kunnen hier ondergebracht worden om er hun oude dag goed verzorgd en in heerlijke rust door te brengen.

Practisch gebouw

Het gebouw aan de St. Catharinaweg bestaat uit één verdieping terwijl de eet- en recreatiezaal een verhoogd dak hebben. Er zijn twee slaapzalen aan weerszijden van een wijde patio, ieder van 25 bedden, waarvan de wanden en deuren in frisse moderne kleuren geschilderd zijn. In de muren is z.g. grondverlichting aangebracht, waardoor de vloeren gedurende de nacht verlicht zijn. Naast ieder bed hangt 'n kastje, en aan 't einde van de zaal bevinden zich in een aparte ruimte de douches, toiletten en wasgelegenheden. De slaapvertrekken van de beide Broeders Leo vormen het „hoofdeinde" van iedere slaapzaal. De eetzaal en de conversatiezaal zijn in één woord juweeltjes. Zij worden door een glazen wand van elkander gescheiden.

Alle meubels, tafels, stoelen, kasten, enz. voor deze vertrekken, alsmede die voor de slaapzalen, de keuken en andere ruimten, zijn vervaardigd door de jongens van het G.O.G. fraaie en soliede stukjes werk, waarop menige huisvrouw met recht jaloers zou kunnen zijn.

In het geheel zijn er in het huis tien douches, een bad en een aantal wasbakken.

Aan de voorzijde van de rechtervleugel bevindt zich het ziekenzaaltje, dat plaats biedt voor drie patiënten, en dat tevens „apotheek" is. Geheel aan de achterzijde is een klein lijkhuisje aangebouwd met een stemmig interieur. De „patio" tussen de slaapzalen en het voorfront is langs de wanden van een goede overdekking voorzien. De open zijde ziet uit op het hofje van machtige mangobomen, waar de oudjes naar hartelust zullen kunnen wandelen of tuinieren. Broeder Leo heeft het plan de patio op te fleuren met een aantal koningspalmen.

Zo ziet in vogelvlucht het nieuwe tehuis er uit, dat het Wit-Gele Kruis op 25 April a.s. dat is Zondag Beloken Pasen, op plechtige wijze zal voegen bij de vele instellingen, die het reeds rijk is en waarvoor het de dank van heel Curaçao en de andere eilanden der Nederlandse Antillen verdient.

Het geld en de moeiten aan de tot standbrenging van dit werk van naastenliefde besteed, zullen ongetwijfeld hun vrucht duizendvoud opbrengen.

HET VERKEER

Willemstad. — Het was rustig op alle wegen, er werden drie lichte aanrijdingen gemeld.

VAART EN VLUCHT

Haven: Vrachtschepen 6 in 8 uit, tankschepen 14 in 8 uit, zeilschepen 7 in 5 uit. Passagiers landend 34, vertr. 82 en doorg. 223.

Hato: Vliegtuigen 10 in 12 uit. Passagiers landend 79, vertr. 125 en doorg. 54.

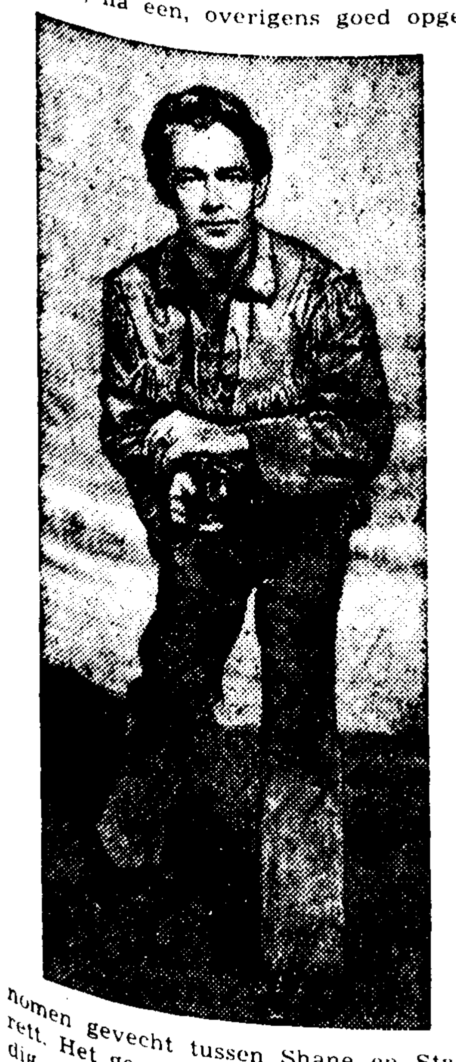
Dan Fjord nr Cristobal; **Poseidon** nr Aruba; **Norinda** nr Pto Cabello; **Franca C.** v. La Guaira nr Fort de France; **Lancero** v Santos nr Pampa; **Carabobo** v Las Piedras; **Sutre** v La Guaira; **Paraguay** v Carthagena nr Antwerpen. **Wearpool** v Cristobal nr Gdynia; **Hestia** nr Aruba.

Portorikein snel geknipt!

New York. — Een man, die zichzelf een Portorikeins nationalist noemt, is Donderdag te New York gearresteerd, nadat hij de politie telefonisch had meegedeeld het voornemen te hebben Eisenhower te doden. De 30-jarige man, José Rivera, werd reeds tijdens dit gesprek gearresteerd.

VAN HET FILMDOEK

In **Cinelandia** kunnen wij deze week genieten van een goede Wild West film, namelijk Shane. Alan Ladd speelt in deze film de hoofdrol, een mysterieus ruiter, die plotseling bij een eenvoudige boer komt opdagen (Van Heflin) en hem al spoedig helpt om een groep bandieten, die menen recht te hebben op het land, dat bewerkt wordt door Joe Starrett (Van Heflin), die met zijn vrouw en zoon reeds drie jaar op de eigen gebouwde ranch woont, te elimineren. Er komt ook een echte revolverheld (Jack Palance) in voor, die bij elk schot, wat hij gaat lossen, een paar zwarte handschoenen aantrekt. Shane is hem toch aan het eind van de film de baas, na een, overigens goed opge-

nomen gevecht tussen Shane en Starrett. Het gevecht met Starrett was nodig, om deze te weerhouden zelf op de bende af te gaan, waarbij Starrett ongetwijfeld het loodje gelegd had. Het spel van de kleine Joey dwong onze bewondering af. De genegenheid die hij opvatte voor Shane, deed hem een lang eind lopen, waardoor hij in staat was Shane te waarschuwen voor een verscholen bandiet. In deze film kunnen wij prachtige natuuropnamen bewonderen. Paramount's techniek komt in deze film duidelijk naar voren.

Een huis vol verrassingen

Frederick Jewhurst uit Ipswich in de V.S. is een paar dagen geleden eens op een verkoping gaan kijken en voor hij er op verdacht was, was hij voor 115 gulden eigenaar geworden van een huis. Maar hiermede was er nog geen eind gekomen aan de verrassingen voor Frederick Jewhurst. De huurders in het huis kwamen hem een lijst aanbieden met allerhande dringend noodzakelijke reparaties: een muur was gescheurd, de kozijnen van de ramen verrot en het plafond van een slaapkamer stond op instorten, het dak bleek te lekken en verder waren er gebreken aan schoorstenen en afvoerpijpen. De laatste schok voor Frederick Jewhurst was, dat de gemeenteraad van Ipswich over drie maanden zal overwegen het huis op de lijst te plaatsen van onbewoonbaar verklaarde woningen, die moeten worden afgebroken.

Het komische programma vinden wij in **Roxy**, waar de oude Bob Hope en Mickey Roony enige aardige avonturen beleven als leden van de Militaire Politie. Het begint als, als de boks-manager Wally Hogan de dienst in gaat om een oogje in het zeil te houden op Bullet Bradley. Bullet wordt echter afgekeurd, Wally niet. Wanneer Mickey, die ook in dienst gegaan is, ontdekt, dat Wally Hogan bij hem in de groep zit, doet hij alle mogelijke moeite om Wally over te halen om hem te trainen. De doorslag tot deze training geeft echter de lieftallige Marilyn Maxwell, de tante van Mickey. Eddie Mayehoff speelt de rol van korporaal, die met een ontzagelijke snelheid tot captain wordt bevorderd, en een voorliefde schijnt te hebben voor de grote Napoleon. Er ontstaan komische momenten, wanneer Bob deserteert. Leuke ontspanning met vlagen van gekheden.

CAÏRO, grauwe ellende naast moderne flats

Talloze nauwe, bochtige sloppen, waarin de mensen in een bijna ondoorzichtige nevel van hitte en stof als vliegen door elkaar krioelen, doorkruisen de enorme huizenzee, waar 's avonds de gekleurde lichtreclames in grote, slang-achtige Arabische letters aan- en uitflitsen.

(Van een speciale correspondente)

Wanneer er één ding is, dat een reis naar Egypte al honderdvoudig beloont, dan is dat het Nationaal Museum in Caïro. Alles wat de pyramiden in de loop der eeuwen hebben verzameld, staat in dit museum opgesteld en ligt er uitgestald in grote vitrines, die het kostbaarste en het verrukkelijkste bevatten, wat ooit door mensenhoofden werd uitgedacht en door mensenhanden werd gemaakt. Vanaf de oudste, nagenoeg onnaspeurbare tijden

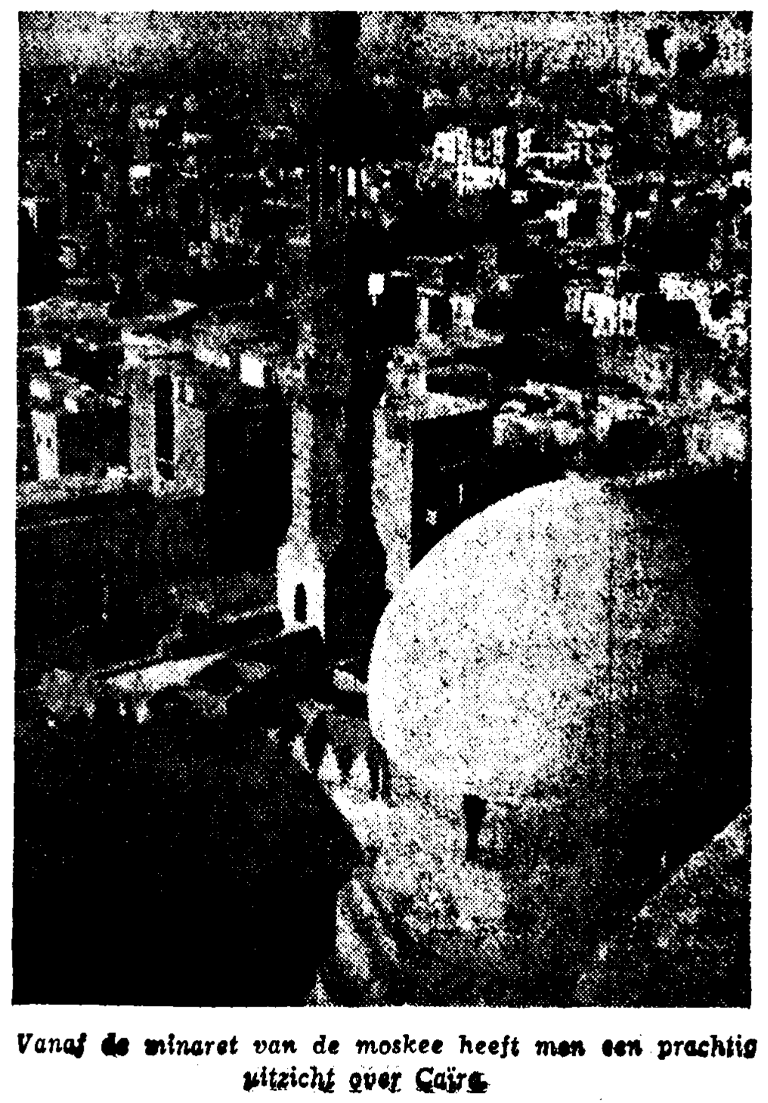
Cruise in de Middellandse Zee

der eerste dynastieën tot het hoogtepunt van de Egyptische beschaving, dat zijn uitdrukking vond in de schatten van Toet Ank Amon's jeugdig koningsgraf, vindt men hier de pharao's, hun hofhouding, hun dieren en hun slaven in de schoonste en ontroerendste monumenten van de menselijke kunst uitgebeeld. Het is onmogelijk, ook maar bij benadering aan te duiden, welke schatten zich in het Museum bevinden; daarvoor dient trouwens de Baedeker. Maar wat voor altijd in mijn herinnering zal blijven leven is het grote, zwart-en-gouden beeld van de Pharao, rechtopstaande met de emblemen van het koningschap in de hand en de tekenen van zijn waardigheid om de hals. En het andere, dat mij boven alles bijbleef, was het zwarte beeld van de jakhals, die als de god Anubis werd vereerd. Geen volk dat de dieren zó heeft weten uit te beelden als de oude Egyptenaren. In dit museum zien wij ze vandaag nog zoals zij 4000 jaar geleden voor de toenmalige bewoners van het land van de Nijl waren: mysterieuze wezens, van goddelijke oorsprong, waardoor het hun rechtmatig toekwam, de harten van de hoogsten onder de mensen, de pharao's, te wegen in hun schaal, bij het laatste oordeel...

En tenslotte het portret van prins Rahoteb, reeds daterend uit het Oude Rijk (3200-2270), met de ingelegde ogen van koper en bergkristal, waarin een merkwaardig geestdriftige, energieke uitdrukking ligt.

Maar wanneer gij dan met een zucht van spijt om al het moois, waarvoor U nog de tijd ontbrak, weer naar buiten komt in de stomende hitte van de Afrikaanse middag, dan treedt U daar een andere beschaving tegemoet, die althans op onze tijden (wie zal voorspellen wat er in de toekomst gaat gebeuren in dit land, waar de tijd slechts met duizend jaren tegelijk gemeten wordt!) haar stempel heeft gedrukt: de Arabische wereld. Zij is niet alleen merkbaar in het verhaal, dat de Bedoeïnen-gids ons deed over zijn drie vrouwen: een van 59, een van 37 en een van 19 jaar (hijzelf leek ver in de 60). Zijn interpretatie van de wet van Mohammed op dit punt leek wel aanmerkelijk ruimer dan die, welke de Egyptische kapitein mij de vorige avond in de trein daarvan had gegeven: slechts in bijzondere gevallen was het geoorloofd er meer dan één vrouw op na te houden.

Maar ook in het beeld van de stad, waar 's avonds de gekleurde lichtreclames in grote, slang-achtige Arabische letters uit- en aanflitsen, is die beschaving overal tegenwoordig: in de eerste plaats in de moskeeën. Wij bezochten er twee: de eerste was de oudste van Caïro, de moskee van Ahmed Ibn Toulon. Zij werd in 876 gebouwd naar het model van de moskee van Samarra (in Irak) en daar zij op een rots staat, heeft zij vrijwel geen nadelige gevolgen van de in het Oosten zo veelvuldig voorkomende aardbevingen ondervonden. De architectuur van deze moskee is indrukwekkend van eenvoud. In het midden bevindt zich een grote vierkante open ruimte, aan alle zijden omgeven door een overdekte galerij in klassieke Moorse stijl. In het centrum van die open hof staat een koepelvormig gebouwtje, waarin een fontein. Het geheel ademt een strenge waardigheid en getuigt van een gevoel voor klassieke, rustige verhoudingen. Vanaf de minaret van de moskee heeft men een uitzicht over de stad: een enorme huizenzee, waarin naast en tussen de grote zakenpanden, de flats, de hotels en de winkelstraten de grauwe ellende huist van talloze nauwe, bochtige sloppen, waarin een bijna ondoorzichtige nevel hangt van hitte en stof en waar de mensen als vliegen door elkaar krioelen. Temidden van die huizenzee rijzen de ontelbare minaretten op; kerken ziet men niet. In die omgeving leeft de millioenen-bevolking van Caïro, in een klimaat, waar het acht maanden van het jaar snikheet is, in één voortdurende strijd tegen ziekte, honger, armoede en dood. Als men het ziet, gaat men begrijpen wat het zeggen wil, te leven in een vredig, gezond, welvarend land als Nederland. Men keert inderdaad van iedere reis tevredener naar huis terug.

Vanaf de minaret van de moskee heeft men een prachtig uitzicht over Caïro.

SCOTLAND YARD gaat reorganiseren

Jong bloed in 's werelds meest befaamde politie-apparaat

Op de 31ste Maart van het vorige jaar maakten twee agenten van de Londense politie, Thomas Ledger en P. C. Fletcher, hun dagelijkse ronde door de volkswijk Putney. Rustig en bedaard, maar ook met iets van de waardigheid, die een Londens agent van politie nu eenmaal altijd uitstraalt, wandelden zij door de straten en steegjes van de stadswijk, waar zij elk hoekje kenden. Hun speurende blik gleed langs winkel-etalages, geparkeerde auto's, boodschappenjongens en groepjes pratende huisvrouwen, maar bleef plotseling gericht op een man van middelbare leeftijd, die zich haastig voortbewoog in de richting van de Thames. De man onderscheidde zich in niets van duizenden andere Londenaars. Hij droeg een hoornen bril en een wat gekreukeld pak, zijn gezicht en hele voorkomen hadden iets groezeligs. Kennelijk was het een kantoorbediende, die betere dagen had gekend. De agenten Ledger en Fletcher keken elkaar, zonder een woord te wisselen, aan. Kon het zijn, dat dit....? Zonder hun waardigheid te verliezen, verhaastten zij hun pas. Ledger sprak de kantoorbediende aan, terwijl Fletcher zich enigszins op de achtergrond hield. Zou de onbekende het heel erg vinden even mee te gaan naar het politiebureau, om daar enkele inlichtingen te verstrekken? De onbekende vond het niet erg. Integendeel, hij scheen opgelucht toen de twee agenten hem tussen zich innamen en naar het bureau van Putney begeleidden.

Enkele uren later wist de hele wereld, dat John Reginald Halliday Christie, de beruchte vrouwenmoordenaar, naar wie de knapste detectives van heel Engeland sinds weken koortsachtig zochten, door twee ongewapende politieagenten van het bureau Putney was gearresteerd....

„Gewone" agenten krijgen een kans

De arrestatie van Christie is niet het enige geval, waarbij eenvoudige agenten van de straat-surveillance de hand wisten te leggen op een berucht misdadiger, naar wie de detectives en specialisten van Scotland Yard tevergeefs hadden gezocht. Deze agenten ontvangen thans de beloning voor de nooit verflauwende ijver, waarmee zij hun eentonige dienst in de winkelstraten, de donkere sloppen en de eindeloze buitenwijken van Londen vervullen. Een door de Engelse minister van Binnenlandse Zaken, de energieke sir David Maxwell Fyfe, ingestelde commissie heeft aanbevolen de 15.000 geuniformeerde leden van de Londense politie meer kansen te geven ingeschakeld te worden in de eigenlijke misdaad-bestrijding dan zij tot nu toe hadden. Agenten, die de hand op een misdadiger hebben weten te leggen, zullen voortaan betrokken worden bij het verdere onderzoek in de betreffende zaak. Tonen agenten aanleg voor het detectivewerk, dan zullen zij in veel ruimer mate dan tot nu toe, overgeheveld worden naar het detective-corps van Scotland Yard en daar betrekkelijk snel promotie kunnen maken.

Deze maatregel is overigens slechts één van de reorganisaties, die in de komende maanden in de centrale der Engelse misdaad-bestrijding plaats zullen hebben. Een groot aantal oudere krachten gaat met pensioen en jongeren zullen hun taak overnemen. Politiemannen, die als klerken en technici werkzaam waren in het labyrintachtige gebouw van Scotland Yard aan het Thames Embankment, vlak bij het parlementsgebouw, zullen worden vervangen door burgerkrachten en vrij komen voor eigenlijk politiewerk. Ook de salarissen van vele tot nu toe maar zeer matig beloonde politiefunctionarissen zullen wat verhoogd worden. Het doel van deze reorganisatie is jong bloed te brengen in 's werelds meest vermaarde politie-apparaat.

Scotland Yard is in 1829 opgericht door de bekende staatsman en hervormer sir Robert Peel. Men zegt, dat de Londense politieagenten hun bijnaam: bobbies, aan de voornaam van Sir Robert (afgekort Bob) ontlenen. Peel was van mening, dat de steeds groeiende Engelse hoofdstad dringend een goed-georganiseerde politiemacht met een eigen centrale nodig had en inderdaad bewees het nieuwe politie-apparaat weldra belangrijke diensten.

Al spoedig heersten orde en veiligheid — waar het vroeger wel eens aan ontbroken had — in de straten van Londen en de misdadigerswereld kreeg een geduchte belager.

Het nieuwe politiecorps kreeg als hoofdkwartier een gebouw in de binnenstad van Londen aangewezen, waar vroeger voorname gasten uit Schotland ondergebracht plachten te worden en dat daarom Scotland Yard heette. Scotland Yard is de naam voor de Londense politie gebleven, ook toen de centrale naar het gebouw van het Embankment verhuisde en de taken van het corps zich aanzienlijk uitbreidden.

Scotland Yard heeft vele taken

Als politiemacht, die tot taak heeft leven en veiligheid van de burgers van Londen (met uitzondering van die van het oudste stadsgedeelte, de City, dat een eigen politie heeft) te beschermen, onderscheidt het Londense corps zich maar heel weinig met de politieorganisaties van andere grote steden in Europa en Amerika. Londen is verdeeld in zestien politiedistricten, elk met een eigen bureau, terwijl het hoofdbureau in het gebouw van Scotland Yard aan Thames Embankment is ondergebracht.

Daar bevinden zich ook de bureaux en archieven van het Criminal Investigation Department, de afdeling recherche, misschien nog beter bekend onder de afkorting C. I. D. Het is de C. I. D., die Scotland Yard tot een begrip heeft gemaakt, dat elke lezer van detective-romans — en wie is dat niet? — kent.

Hier werken de detectives, meestal hoofdinspecteurs, inspecteurs en sergeants, die, dank zij een grondige scholing, ware meesters zijn in het reconstrueren van misdaden en tegen wier speurzin, opmerkingsvermogen en logica ook de geraffineerdste misdadigers het meestal moeten afleggen. Van 80 procent van de misdaden, waarbij detectives van Scotland Yard met het onderzoek belast werden, is de dader gegrepen.

Dag en nacht staan in het gebouw aan het Thames Embankment de befaamde, uit een inspecteur en een sergeant bestaande, detective-teams gereed, om er, op het eerste bericht, dat ergens een ernstige misdaad is gepleegd, op uit te trekken. Hoewel de bevoegdheid van de straatpolitie van Scotland Yard beperkt is tot het stadsgebied van Londen, en de Engelse provinciesteden en graafschappen elk hun eigen politiecorps hebben, onderzoeken de detectives van de C. I. D. misdaden in heel Engeland. Vandaag kunnen zij voor een ernstige diefstal naar de havenstad Liverpool geroepen worden, morgen voor een moord naar de Hebriden of Noord-Ierland.

Waar zij ook heen trekken, altijd zullen zij hun detective-koffertjes bij zich hebben, waarin zich alle instrumenten en papieren bevinden, die een moderne detective nodig heeft, om een misdaad tot klaarheid te brengen.

Voorwaarde voor de hulpverlening door detectives van Scotland Yard buiten Londen is echter, dat de chef van de plaatselijke politie zelf om deze hulp heeft verzocht. Vraagt hij de assistentie van Scotland Yard binnen 24 uur na de ontdekking van een misdaad, dan betaalt het ministerie van Binnenlandse Zaken alle kosten. Vraagt hij daarna eerst de hulp van de Londense „cracks" aan, dan moet de plaatselijke politiemacht de onkosten van de heren uit Londen betalen.

De centrale afdeling van de C. I. D.

Een groot deel van de detectives van de C. I. D. zijn zogenaamde all-round-krachten, die alle onderdelen van de moderne misdaad-bestrijding beheersen. Het gebouw van Scotland Yard huisvest echter ook een zogenaamde Centrale Afdeling, en hier zijn de knapste specialisten op elk gebied van de criminalistiek bijeen gebracht. Men vindt er handschriftdeskundigen en vinger-afdruk-specialisten, medici, die zich gespecialiseerd hebben op het onderzoek van doodsoorzaken en knappe scheikundigen. Kan een detective van Scotland Yard een bepaalde misdaad niet oplossen, dan roept hij deze specialisten te hulp. Het moet al heel raar lopen, wanneer deze vaklieden onder de vaklieden geen aanwijzingen kunnen vinden, die leiden tot ontmaskering van de dader.

Agent Thomas Ledger van de Londense politie, die in Maart 1953 samen met zijn collega Fletcher op zijn dagelijkse ronde de beruchte vrouwenmoordenaar John Christie arresteerde. Agenten van de straatpolitie krijgen thans meer kansen dan voorheen, om in het detectivecorps van Scotland Yard opgenomen te worden.

Scotland Yard heeft nog meer onderdelen. Een der bekendste is de zogenaamde „Special Branch", de afdeling voor bijzondere diensten.

De leden van de „Special Branch" zijn belast met de bewaking van de leden van het Engelse koninklijke huis en van regeringspersonen, zij houden toezicht op vreemdelingen, voeren opdrachten in het buitenland uit en fungeren, in nauwe samenwerking met de geheime dienst van het leger, als contra-spionnagedienst. Agenten van „Special Branch" waren het, die in het begin van de laatste oorlog de twee voornaamste Duitse spionnagenetten in Engeland „oprolden" nog voor zij goed en wel in functie konden treden.

Een corps van tipgevers

Behalve over deze „Special Branch" beschikt men bij Scotland Yard nog over een afdeling, die toezicht houdt op de 16.000 man personeel, een soort detective-afdeling voor eigen gebruik, en de „Ghost Squad". De „Ghost Squad" bestaat uit mannelijke en vrouwelijke krachten, die zo weinig op een detective lijken als maar enigszins mogelijk is en die, in allerlei vermommingen, in de misdadigerswereld trachten binnen te dringen. Zij arresteren zelden misdadigers en verrichten meestal ook geen direct onderzoek naar bepaalde misdaden. Hun voornaamste taak is hun collega's van de C. I. D. inlichtingen te geven over wat er in de misdadigerswereld omgaat en vooral over de plannen voor overvallen en diefstallen, die daar worden beraamd.

De reorganisaties, die thans in Scotland Yard plaats vinden, zullen de werkwijze van het beroemde politie-apparaat niet aantasten. Zij dienen alleen om de bestrijding van de misdaad door dit beroemde politiecorps nog doeltreffender te doen geschieden dan tot nu toe het geval is.

Beursberichten

NEW YORK EFFECTENBEURS:

New York. — De stemming op de New Yorkse effectenbeurs was gisteren aanvankelijk vast, beinvloed door de mededeling, dat de bouwbedrijvigheid in Januari en Februari de raming overtrof. Aanhoudende winstnemingen deden de stemming evenwel omslaan en de koerswinsten veranderden in fractionele dalingen. De markt sloot nauwelijks prijshoudend met fractionale dalingen overwegend. Aantal verhandelde fondsen 1.190; hoger 394; lager 496; onveranderd 427. Aandelenomzet 1.960.000; obligatie-omzet $ 3.450.000.

American Tel and Tel	164 3 8
Anaconda	33 3 8
Bethlehem Steel	55 1 2
Dupont de Nemours	110 7 8
General Electric	101 5 8
General Motors	64
Int. Tel and Tel.	16 1 4
Shell Oil	90 7 8
Standard Oil of New Jersey	81 5 8
U.S. Steel	41 3 4

GREEP UIT DE AETHER

CUROM

Zaterdag

5.30 de Flamboyan 5.50 Gramophoonplaten 6.05 Cumpleaños Feliz 6.15 Dinermuziek 6.45 Nieuws 6.55 Voor het slapen gaan 7.00 Boletin di noticia 7.30 Wat de handel biedt 8.30 Juke-Box 10.00 Teddy en Henk Scholten 10.15 Dansmuziek 10.45 Nieuws en Sluiting.

Zondag

9.00 Zondagmorgenmelodie 9.30 Protestantse Kerkdienst- uitzending vanuit de Emmakerk te Rio Canario. 10.30 Zondagmorgenmelodie 11.00 Gramophoonplaten 11.30 Katholieke morgenwijding 12.05 Lunchmuziek 12.30 Caribisch en cultureelnieuws 12.45 Coleman Hawkins 1.00 Bringing Christ to the Nations 1.15 Sluiting.

5.30 Voor de Protestantse jeugd 5.50 Philips-gramophoonplaten 605 Cumpleaños Feliz 6.15 Dinermuziek 6.45 Nieuws 6.55 Voor het slapen gaan 7.00 Boletin di noticia 7.30 Populair concert, 8.30 Dolf van der Linden en zijn Metropole Orkest 8.55 De jonge Fliereflluiters 9.20 Het Radio Philh. Orkest o.l.v. Paul van Kempen: 9.45 Het Omroepkamerkoor o.l.v. Fred Boshart zingt Franse volksliedjes 10.00 Dansmuziek 10.15 Nieuws en Sluiting.

P.C.J.

Zaterdag

18.37 Veel gevraagde platen. 18.47 Ik weet, ik weet, wat jij niet weet 19.00 Nieuws. 19.17 Intermezzo. 19.30 Ned. Kroniek o.a. Haghepraat en Nieuws van het Waterfront. 19.40 Cabaret-programma over de stad Utrecht. 20.10 Met de mocrofoon naar 20.25 Voor de West 20.55 Avondgebed. Pater J. B. v. Croonenburg C. S. Sp. 20.58 Sluiting.

Zondag

18.37 R.K. Uitzending olv. Dom. B. Brockbernd 1857 Sport 19.02 Nieuws 19.14 Lente Serenade" 19.32 Artistiek Dagboek 19.42 Het Concertgebouw orkest olv. Eduard van Beinum 20.46 De sport 21.28 Sluiting.

A.V.R.O.S.

Zaterdag

17.00 Maandag cent actie 17.05 Indiaanse Uitzending 17.15 Voor de jarigen op de Antillen 17.30 Dansmuziek 18.15 Zaterdagavondclub 18.40 Nieuws 19.00 Dansmuziek 20.50 Advertenties 21.00 Dansmuziek 21.25 Nieuws en Sluiting.

Zondag

17.00 The Lutheran hour, Nederlands 17.15 De kinderbijbel 17.30 Voor jarigen op de Antillen 17.55 Dienst in de Lutherse Kerk 19.00 Nieuws 19.05 Muzikale brievenbus 19.15 Sportjournaal 19.30 Muzikale brievenbus 20.00 Zoeklicht op Nederland 21.00 Sluiting.

AGENDA

WEST-END

Zaterdag 7 & 9 pm. Zondag 10.30 a.m. en 8.30 p.m. „The Golden Hawk" Zondag 4.30 p.m. „Brave Warrior" en 6.30 p.m. „Don Daredevil Rides Again."

CINELANDIA

Zaterdag 7 & 9 p.m. en Zondag 8.30 p. m. „SHANE". Zondag 6.30 p. m. „Stagecoach Driver"

ROXY

Zaterdag 7 9 p.m. en Zondag 8.30 p. m. „Off Limits"

Zondag 10.30 „Los que no deben nacer" — 4.30 p. m. „Peter — Pan" 6.30 p.m. The boy with the hair"

WEEKEND-DIENST

Gouvernements-Geneeskundigen van 13 tot 14 Maart

In het Stadsdistrict:

Dr. M. Berkenveld, Berg Altena 49, tel. No. 1395.

In het 2de District: Dr. C.D. ten Brink, Grebbelinieweg, tel. No. 1709.

APHOTHEKEN

De weekdienst der apotheken worden waargenomen door *Botica Caribe*, De Ruyterkade 43 A, tel 2777 en *Botica Brion*, Brionplein 29 (O.) tel. 3222

WIT-GELE KRUIS

De Zondag- en nachtdienst wordt waargenomen door: *Zuster Hanriquez Con*, Sta. Rosaweg 156, tel. 5006.

SCHEEPSREPARATIE C. P. N.

Wachtdienst de heer R. Flud, van 7 t/m 16 uur, tel. 1758 B. g.g. tel. 5736.

Emmastad

WACHTDIENSTEN C.P.I.M.:

Telegram Afdeling:

Kantoor open 05.30 — 18.30 tel. 2307
Van 13 Maart 18.30 t.m. 15 Maart 05.30 J. J. Roos tel. 2137 — 2307
B g g nadere inl, tel, 2400

Personeel afdeling.

Van heden 12.00 t.m. Zaterdag 20 Maart 12.00 J. v. d. Oever, Valkenweg 18 J. D. tel. 4436 B.g.g. nadere inl tel 2400.

Materialen Afdeling:

Zaterdag 13 en Zondag 14 Maart J. J. van Kampen, Dam No. 1, J.D. tel. 4326

Geneeskundige dienst

Van 13 Maart 12.30 t.m. 15 Maart 7.00 Dr. Volker, tel 4245, b.g.g. tel. 2409

C. S. M.

Rederij:

Zaterdag 13 Maart H. Poot tel. 2570
Zondag 14 Maart T. Dekker tel. 2227.

Scheepsagentschap:

Zaterdag 08.00 — 18.00 kantoor tel. 2458 — 2551

Zaterdag 13 Maart van 18.00 t.m. Zon. 14 Maart 08.00 t.m. Maandag Zondag 14 Maart 08.00 t.m. Maandag 15 Maart 08.00 W. R. Engelsman tel. 2304

Dok Afdeling:

Van 13 Maart 12.30 t.m. 17.30 tel. 2276 en van 17.30 t.m. 15 Maart 7.30 J. Marcussen tel 2245.

THEATER ASIENTO

Zaterdag 13 Maart: „Julius Caesar".
Zondag 14 Maart „Face to face"
Geen kinderen beneden 16 jaar.

Bedroevende opkomst

Willemstad. — Naar wij hebben vernomen, is de opkomst van de A.V.P. tijdens de op Donderdag j.l. gehouden Commissievergadering bedroevend geweest, niet een lid was namelijk aanwezig.

LOGE NIET MEER IN TRIANON

Willemstad. — De heer Joan Engels, organisator van de Stichting der Carnavalsviering op Curaçao, deelt ons mede, dat het voorstel om de Loge en de organisatie van het Carnaval niet meer in Trianon te doen zetelen, van hem afkomstig is. (Zie Amigoe pag. 2 van gisteren). De laastelijk gehouden vergadering van de Loge is ordelijk verlopen.

SANTA PAULA VERTRAAGD

Willemstad. — In verband met de stuwadoorsstaking in de U.S.A. is de Santa Paula, van de Grace Line, gisteravond pas van Philadelphia vertrokken. Het schip zal eerst naar La Guaira en Pto. Cabello gaan en wordt Vrijdag 19 Maart a.s. des morgens om 6 uur op Curaçao verwacht. Het schip zal om 2 uur s'middags weer vertrekken.

Tussen neus en lippen

Wel te rusten

De heer Agostino Biggi, die 56 jaar oud is, gaat in Genua nu al 25 jaar lang 's avonds te ruste in een doodkist, die in een lege grafkelder staat. De heer Biggi heeft die doodkist zelf gemaakt en hij heeft er de naam „Maria" in gesneden, zijnde dit de naam van een jeugdliefde. De daarbij behorende familienaam kan hij zich niet meer herinneren. De heer Biggi is geen kloosterlijke asceet, noch een hypochonder. Hij vindt zijn doodkist alleen maar beter, warmer, geriefelijker en „vrediger" dan een bed. Als kleine jongen wilde hij graag naar zee en hij ging naar zee, maar het beviel hem niet. Toen kreeg hij lust om op een kerkhof te werken. In elke havenplaats, die zijn schip aandeed, bezocht hij de begraafplaatsen. Dat was zo zijn manier van „passagieren". „Genua heeft het mooiste kerkhof", vindt hij. „Het lijkt wel een kunstmuseum. Het kerkhof te Buenos Aires is óók mooi, maar Sydney in Australië heeft een dodenakker zonder stijl; het is niets anders dan een verzameling ordinaire grafzerken".

Toen hij een kwarteeuw geleden naar Genua terugkeerde, hoorde hij, dat in het nabij gelegen Lerici het baantje van doodgraver vacant was. Dat was de kans van zijn leven en hij greep deze met beide handen aan. In die dagen vervaardigde hij zijn slaapdoodkist en maakte een simpel mecaniek van katrollen en touwen, dat hem in staat stelt de deksel te laten zakken, wanneer hij gaat slapen, en het weer op te hijsen, wanneer hij 's morgens wakker wordt. De grafkelder, waarin de kist staat, wordt verlicht door een kandelaar met een sputterende kaars en signore Biggi wordt in slaap gesponnen door twaalf katten, die hem tijdens zijn nachtrust gezelschap houden. Als eens de morgen komt, waarop hij niet meer katterig zal ontwaken, zal men weinig moeite hebben met hem op te baren en te begraven.

Kind in de boosheid

De vijftienjarige Richard Wisdorf in Sherburn (Minnesota) kwam te laat uit school. Thuis kreeg hij van zijn vader een schrobbering en zijn moeder voegde daar een klinkende oorvijg aan toe. Richard schoot daarop zijn vader, zijn moeder en zijn grootmoeder, die zich afzijdig had gehouden, dood en ging met zijn vaders auto rustig naar een worstelwedstrijd kijken. Daarna reed hij naar het Zuiden en stopte in St. Joseph, om een bioscoopje te pikken. Daar kreeg de politie hem echter te pakken.

Informatie

De redactie van een blad in Danville (Virginia) werd opgebeld. De aanwezige verslaggever nam de telefoon van de haak en hoorde aan de andere kant van de lijn een onbekende stem weifelend vragen: „Kunt u mij ook zeggen, wie de minister van de luchtmacht is?" De verslaggever antwoordde: „Harold E. Talbott" en vroeg toen uit macht der gewoonte: „Met wie spreek ik?"

„U spreekt met de afdeling recrutering van de luchtmacht", antwoordde verlegen de stem aan de andere kant: „Iemand heeft ons de naam gevraagd en we waren er niet zeker van".

SPORT

De laatste puntjes!

(van onze sportverslaggever)

Willemstad. — Voor de Blauw-gelen zal de wedstrijd van vanavond een der laatste mijlpalen betekenen op hun reeds gedeeltelijk afgelegde weg naar het kampioenschap. Indien zij een overwinning zullen behalen, en daar zijn wij bijna zeker van, kunnen de Subtenaren alvast beginnen hun feesttenue klaar te leggen, daar zij dan nog maar **één puntje** nodig hebben om de titel in te palmen. Na een overwining van vanavond kan Subt zich dus de weelde veroorloven om van de twee volgende wedstrijden (Sithoc en Jong-Holland) er één te verliezen en één gelijk te spelen, waarna zij toch kampioen zijn. Jong-Curaçao zal echter trachten vanavond haar twee punten te veroveren en als wij even teruggaan in de voetbalgeschiedenis zien wij dat Jong-Curaçao wel eens meer voor verrassingen heeft weten te zorgen.

Revanche of herhaling?

(van onze Sportverslaggever)

Willemstad. — Morgenmiddag zal dan eindelijk de lang verwachte ontmoeting plaats vinden tussen Jong-Holland and Sithoc. Voor de kampioenen zal het een revanche-wedstrijd worden, aangezien de Collegialen in de eerste ronde met een vier nul overwinning het terrein verlieten, zonder de Jong-Hollanders maar ook één goal te gunnen. In de Sithoc-gelederen is de leus: Wij deden het en wij zullen het weer doen. Of deze leus van de Collegialen ook werkelijkheid zal worden, laten wij in het midden, doch een ding is zeker, er zal behoorlijk gestreden worden, omdat van deze wedstrijd vooral de tweede plaats afhangt. De elftallen zullen ongeveer in de zelfde opstelling verschijnen als de vorige keer. Alleen is Matrona (Jong-Holland) nu ook van de partij, met welk feit de jongens van Frater Andreas zeker rekening moeten houden, willen zij een kans maken op een overwinning.

Linksen in Brits-Honduras protesteren

Belize. — De Verenigde Volks Partij in Brits-Honduras heeft krachtig geprotesteerd tegen een onderzoek van Britse zijde naar eventuele betrekkingen tussen de volkspartij en de communistische beweging in het aangrenzende Guatemala. In een telegram aan de Britse minister van koloniën, Lyttelton, wordt gezegd, dat de Volkspartij een onderzoek aan de vooravond der verkiezingen als een politieke truc beschouwt en dat een Brit niet op onpartijdige wijze zulk een onderzoew kan leiden.

Officiele Mededelingen VAN DE Curacaose Voetbalbond

WEDSTRIJD-UITSLAGEN

Competitie A-klasse:

J. Curacao 1 — Estudiantes 1	1—2
S.U.B.T. 1 — Vesta 1	4—1

Competitie B-klasse:

S.V.V. 1 — Huracan 1	2—1
Uniao Portuges 1 — A.S.C.A. 1	3—1
Athene 1 — Canisius Boys 1	2—1
Sitho 1 — Huracan 1	2—0

WEDSTRIJDPROGRAMMA

Competitie A-klasse:

Zaterdag 13 Mrt. '54 om 8.45 n.m.:
S.U.B.T. 1 — Jong Curacao 1 (Stadion)
Zondag 14 Mrt. '54 om 4.00 n.m.
Jong Holland 1 — Sithoc 1 (Stadion)
Woensdag 17 Mrt. '54 om 8.45 n.m.:
Estudiantes 1 — J. Colombia 1 (Stadion)
Vrijdag 19 Mrt. '54 om 8.45 n.m.:
Jong Holland 1 — J. Curacao 1 (Stadion)
Zondag 21 Mrt. '54 om 4.00 n.m.:
S.U.B.T. 1 — Sithoc 1 (Stadion)
Woensdag 24 Mrt. '54 om 8.45 n.m.:
Jong Curacao 1 — J. Colombia 1 (Stadion)
Zondag 28 Mrt. '54 om 4.00 n.m.:
S.U.B.T. 1 — Jong Holland 1 (Stadion)
Woensdag 31 Mrt. '54 om 7.00 n.m.:
Vesta 1 — Jong Curacao 1 rest. 45 minuten
om 7.50 n.m.:
Vesta 1 — Estudiantes 1 rest. 32 min. (Stadion)
Zaterdag 3 April '54 om 8.00 n.m.:
Promotie en Degradatie-wedstrijd (Stadion)
Zondag 4 April '54 om 4.00 n.m.:
Promotie en Degradatie-wedstrijd (Stadion)

Competitie B-klasse:

Zondag 14 Mrt '54 om 2.30 n.m.:
Vitesse 1 — A.S.C.A. 1 (Stadion)
om 4.00 uur n.m.:
Riverside 1 — S.V.V. 1 (Scherpenh.)
Woensdag 17 Mrt. '54 om 7.00 n.m.:
A.S.C.A. 1 — Scherpenheuvel 1 (Stadion)
Vrijdag 19 Mrt. '54 om 7.00 n.m.:
Canisius Boys 1 — Riverside 1 (Stadion)
Zondag 21 Mrt. '54 om 2.30 n.m.:
S.V. Luis Brion 1 — S.I.T.O. 1 (Stadion)
Woensdag 24 Mrt. '54 om 7.00 n.m.:
Athene 1 — Uniao Portuges 1 (Stadion)
Vrijdag 26 Mrt. '54 om 7.00 n.m.:
S.V. Luis Brion 1 — Huracan 1 (Stadion)
om 8.45 uur n.m.:
A.S.C.A. 1 — Canisius Boys 1 (Stadion)

Competitie Reserve A-klasse:

Zaterdag 13 Mrt. '54 om 4.00 n.m.:
Vesta 2 — Estudiantes 2 (Vesta-terr.)
J. Colombia 2 — Jong Holland 2 (Scherp.)
om 7.00 n.m.:
Veendam 2 — Sithoc 2 (Stadion)
Zaterdag 20 Mrt. '54 om 4.00 n.m.:
S.U.B.T. 2 — Veendam 2 (Scherp.)
J. Curacao 2 — J. Colombia 2 (Stadion)
Sithoc 2 — Estudiantes 2 (Vesta-terr.)
Zaterdag 27 Mrt. '54 om 4.00 n.m.:
J. Holland 2 — Veendam 2 (Stadion)
J. Curacao 2 — S.U.B.T. 2 (Scherp.)
Vesta 2 — Veendam 2 (Vesta-terr.)

Competitie Junioren:

Zaterdag 13 Mrt. '54 om 4.00 n.m.:
J. Curacao Jr — Sithoc Jr (K.S.C.-terr.)
Zondag 14 Mrt. '54 om 10.00 v.m.:
Athene Jr — Estudiantes Jr (Ath.-terr.)
S.U.B.T. Jr — Vesta Jr (Vesta-terr.)
J. Holland Jr — Veendam Jr (Scherp.)
Zaterdag 20 Mrt. '54 om 4.00 n.m.:
Estudiantes Jr — Veendam Jr K.S.C.-terr.)
Zondag 21 Mrt. '54 om 10.00 v.m.:
Athene Jr — Sithoc Jr (Ath.-terr.)
Jong Holland Jr — Vesta Jr (Vesta-terr.)
S.U.B.T. Jr — Scherpenheuvel Jr (Scherp.)
Zondag 28 Mrt. '54 om 10.00 v.m.:
Scherpenheuvel Jr — Athene Jr (Ath-terr.)
J. Holland Jr — Estudiantes Jr .(Scherp.)
Sithoc Jr — Vesta Jr (Vesta-terr.)
om 2.30 n.m:
J Curacao Jr — Veendam Jr (Stadion)

MEDEDELINGEN:

BOETE'S:

De vereniging S.V. Luis Brion is beboet met fl.5.— en 2 winstpunten in mindering op de ranglijst competitie B-klasse wegens nitt opkomen in de wedstrijd tegen Vitesse 1 op 5 Maart '54.

INSCHRIJVINGEN:

Jong Holland: D. Sprock als gewoon lid.
Jong Curacao: Modesto Jansen als gewoon lid (ex-lid J. Holland)

SCHORSINGEN:

De speler E. Booi (Estudiantes) ingaande datum voorlopige schorsing tot 31 December 1954 wegens wangedrag bij de wedstrijd Sithoc 1 — Estudiantes 1.
De speler P. Constancia (J. Colombia) ingaande datum voorlopige schorsing voor de verdere duur van de competitie 1953, 1954.

HET BESTUUR.

Nederland kan met aardolie-productie een kwart van eigen gebruik dekken

Den Haag. — Winning van ruwe olie kwam in Nederland vóór de tweede wereldoorlog in het geheel niet voor, al werd door middel van Sismisch onderzoek en proefboringen wel reeds naar olie gespeurd. Toen tijdens de oorlogsjaren dit speuren met succes werd bekroond, noopten begrijpelijke redenen ertoe niet tot winning van betekenis over te gaan. Eerst na de bevrijding werd hiermede een aanvang gemaakt. In 1946 bedroeg de productie reeds 63.000 ton. De productie van het Schoonebeek-veld (Drenthe) ligt thans op een niveau van ongeveer 800.000 ton per jaar.

In de voorbije jaren bedroeg de Nederlandse productie van aardolie, Schoonebeekveld (x 1000 ton):

1946: 63; 1947: 213; 1948: 496; 1949: 621; 1950: 705; 1951: 714; 1952: 715 en 1953: 815.

In vergelijking met de grote olieproductiegebieden elders ter wereld levert de binnenlandse productie van aardolie slechts bescheiden hoeveelheden op. Niettemin komt deze productie overeen met ongeveer 25% van het binnenlandse verbruik. Bovendien wordt de exploratie op vele plaatsen in Nederland met onverflauwde ijver voortgezet.

De gewonnen ruwe olie is niet zonder meer bruikbaar, ze moet geraffineerd worden. Reeds voor de oorlog werd in Nederland te Pernis geïmporteerde ruwe olie geraffineerd, zij het niet op zo uitgebreide schaal als thans het geval is. Deze raffinage geschiedt hier zelfs reeds circa 50 jaar. De enorme uitbreiding kwam echter pas na de bevrijding. Thans hebben de twee zeer grote en uiterst modern ingerichte raffinaderijen aan de twee petroleumhavens te Pernis.-Rotterdam — er zijn plannen voor een derde haven — een verwerkingscapaciteit van circa 11 millioen ton per jaar, d.w.z. een capaciteit, die de in Nederland benodigde hoeveelheid enkele malen overtreft.

Naast de hoeveelheid ruwe olie uit het Schoonebeekveld wordt olie uit het Midden-Oosten en Venezuela verwerkt. De hoeveelheid voor verwerking in Nederland aangevoerde olie bedroeg circa 7 millioen ton in 1952. Van Januari t/m October 1953 bijna 6 millioen ton.

Hoezeer het Nederlandse raffinagebedrijf in luttele jaren in betekenis is toegenomen, blijkt wel hieruit, dat terwijl in 1938 de binnenlandse behoefte aan eindproducten der aard-olieindustrie voor bijna 50% door eigen verwerking werd gedekt en ruim 50% moest worden ingevoerd, nu, hoewel het Nederlandse verbruik bijna 2 1/2 maal zo groot werd, de invoer van geraffineerde producten veel kleiner is een veelvoud van het Nederlandse verbruik kan worden geëxporteerd.

De Nederlandse export van petroleumproducten heeft thans een zodanige hoogte bereikt, dat Nederland in Europa na Engeland en Frankrijk de grootste exporteur op dit terrein is. De gestadige groei van de Nederlandse uitvoer wordt duidelijk geïllustreerd door de volgende CBS-cijfers:

Uitvoer van aardolieproducten.

	Gewicht (mln kg.)	Waarde (mln kg.)
1937	93	2,5
1938	108,5	3,6
1939	138,4	4,8
1946	174,0	5,8
1947	63,8	5,2
1948	160,5	12,
1949	331,3	38.
1950	1277,	106,6
1951	3301,0	313,5
1952	3963,1	488,2
1953	4693,9	658,4
(Jan. t/m Oct.)	4144,4	489.7

De Nederlandse uitvoer van aardolieproducten is zeer gevarieerd. Zo omvatte deze in de eerste 10 maanden van 1953 een gewicht van in totaal ruim 4,1 millioen ton en een waarde van bijna 490 millioen Ned. gulden, aldus gespecificeerd:

	Gewicht (mln kg.)	Waarde (mln kg.)
benzine	1208,2	210,2
petroleum	162,4	23,4
gasolie	745,1	89,7
stookolie	1894,3	133,8
minerale smeeroliën en vetten	59,3	18,1
asfalt (incl. mengsels)	72,2	12,5
vaseline, paraffine, minerale wassen	3,0	2,2
Totaal	4144,5	489,9

In de hiervoor genoemde cijfers zijn begrepen de aan vreemde schepen voor bunkerdoeleinden geleverde aardolieproducten tot een gewicht van bijna 634.000 ton ter waarde van bijna 56 millioen Ned. gulden.

De bunkerleveringen uit doorvoer en uit entrepot zijn buiten beschouwing gelaten, maar ook deze dragen bij tot de grote activiteit in de havens. Nederlands bij uitstek gunstige geografische positie ten aanzien van het wereldscheepvaartverkeer komt de Nederlandse aardolie-export vanzelfsprekend ten goede.

Met betrekking tot de gevarieerde aardolie-export verdient het de aandacht, dat, met of uit aardolie een zeer groot aantal producten kunnen worden vervaardigd. Naast de traditionele hoofdproducten. die in de loop der jaren aanmerkelijk in kwaliteit zijn verbeterd, staan de vele neven- en bijproducten, die waardevolle grondstoffen vormen voor de verwerkende industrie en vaak een specifieke plaats innemen. De petro-chemische industrie heeft in Nederland wel een zeer hoge vlucht genomen.

Het leeuwenaandeel van de Nederlandse aardolie-export is gericht op Europa en dan vrijwel uitsluitend de Westelijke helft.

In de eerste tien maanden van 1953 nam dit werelddeel 86% van de Nederlandse uitvoer van aardolieproducten op. De rest ging naar de andere continenten en wel: Afrika 4%, Azië 1/2%, Amerika 3%, Australië 1/2%.

Generaal Dean meent, dat kinderen moeten weten wat communisme is

Los Angeles. — Men moet Amerikaanse kinderen de gelegenheid geven om het Communisme te bestuderen, omdat zij slechts op deze manier zich er tegen zullen weten te verdedigen, aldus heeft Generaal William Dean, die zelf 38 maanden door de Noordelijken in Korea is vastgehouden, te Los Angelos verklaard.

Tijdens de Haagse kermis welke dit najaar gehouden zal worden zal een Belgisch Lilliputgezelschap met hun Lilliputstad van 30 x 60 M oppervlakte, het Haagse kermisterrein bevolken. Enige keren per dag zal dit gezelschap een variété-voorstelling geven.

Het bezoek van Koningin Juliana aan Engeland

's Gravenhage. — Tijdens haar aanstaand bezoek aan Engeland op 7 en 8 Mei zal H.M. koningin Juliana de „honorary freedom of the Carpenters Company" worden aangeboden. Dit is een van de oude gilden der City van Londen. De koningin zal voorts een bezoek brengen aan het Royal Sussex Regiment, waarvan zij ere-kolonel is.

Het betreft hier geen staatsiebezoek en vereist daarom niet de aanwezigheid van koningin Elizabeth, die een week later van haar wereldreis zal terugkeren.

„Ons Suriname" acht federatie Guyana's niet wenselijk

Amsterdam. — Op een door de vereniging „Ons Suriname" te Amsterdam belegde bijeenkomst is gesproken over de mogelijkheid van een federatie der drie Guyana's. „Voorlopig zal van een verwezenlijking van deze plannen wel niets komen, gezien de onderlinge verschillen in het politiek en cultureel bestel", aldus verklaarde de inleider, de heer E. Gessel. Hij achtte het ook niet wenselijk om tot een federatie te komen, gezien de politieke onvolwassenheid der huidige leiders en de onoplosbaarheid der vele vraagstukken, zoals de bestuursvorming en het minderhedenprobleem.

Tijdens de discussie was men over het algemeen van mening, dat een federatie nog niet wenselijk is, doch dat men zich dient te concentreren op de Surinaamse vraagstukken zelf.

Een Nederlands correspondent van één der Haagse bladen, heeft dezer dagen weten door te dringen tot de woning van de eens zo vermaarde Parijse revuestar „Mistinquette" die slechts met moeite naar 6e etagewoning aan de Parijse Boulevard des Capucines kan verlaten. De leeftijd van deze dame wordt angstvallig geheim gehouden doch moet gezocht worden tussen 76 — 80 jaar.

LEZERS LUCHTEN HUN HART

(Buiten verantwoordelijkheid der Redactie.)

„CONTACT MILITAIREN BURGERIJ"

Aan de Eagle Beach ligt het militaire Vacantie-oord, waar de militairen zich op vrije dagen kunnen verpozen. Eertijds, 1950, is dit door de Landmacht opgebouw. Waaraan ondergetekende ook heeft medegewerkt drie maanden lang onder de schroeiende zon. Eenieder was in die tijd van harte welkom, om zich te laven met een koele drink. Het viel mij wel zwaar op de maag, toen mij de toegang werd ontzegd. Mij werd n.l. te kennen gegeven, dat ik op militaire terrein vertoefde en mij onmiddellijk diende te verwijderen.

Indien tegenwoordig de Eagle Beach militairgebied is, waarom wordt dit niet omgeven door een omheining, of plaatst men een schildwacht, of een bord, waarmede men ongewenste burgers, als mede ex-militairen op een afstand kan houden? Dit incident zal zeer zeker niet bevorderlijk zijn tot nader contact burgers-militairen.

Indertijd is hier veel over geschreven om de militairen zoveel mogelijk te helpen enz. enz. Ik weet bij ondervinding wat dit zeggen wil militair op Aruba te zijn, maar indien men toenadering wenst te bevorderen dient men van de militaire instantie op een andere wijze voor den dag te komen.

Ex-militair

DE GOUDEN TIJD DER BAKVISSEN

Amerikaanse jeugd geeft jaarlijks drie en een half milliard dollar uit

Het Amerikaanse zakenleven heeft het kind tussen de 12 en 20 jaar ontdekt.

De Amerikaan betitelt de jeugd van die leeftijd met de verzamelnaam „teenagers", dat zowel op jongens als meisjes slaat. Bakvissen, zouden wij zeggen, maar een goed woord voor jongens van die leeftijd bestaat er eigenlijk niet. Maar in dat geval gaat het ook weer om de bakvissen.

De jaren tussen 12 en 20 vormen de periode, die wel eens is omschreven als de leeftijd, waarop de ouders niet anders zijn dan „oude zeurkousen" en de dochter het veel beter weet — de tijd, waarin voor haar de wereld één grote etalage van lippenstiften, bebopplaten, nagellak, nylonkousen en dansjurken is. Het is de Amerikaanse zakenlieden niet ontgaan, dat deze teenagers (met hun jongere broers en zusjes) tegenwoordig een van de belangrijkste groepen verbruikers in het land vormen en sinds de grote zaken hebben ontdekt, welk een verbazingwekkende som door schoolkinderen wordt uitgegeven, zijn deze jeugdige klanten het voorwerp geworden van groots opgezette reclamecampagnes, hebben de warenhuizen speciale afdelingen voor hen ingericht en zijn speciale publiciteits- en verkoopmethoden ingevoerd om het geld uit hun spaarvarkens te voorschijn te toveren.

Volgens een schatting van Lester Rand, president van het instituut voor wetenschappelijk jeugdonderzoek, dat zich heeft gespecialiseerd in het onderzoeken van de smaak, de meningen en middelen van jonge mensen, geven de Amerikaanse schoolkinderen dit jaar ongeveer 70 millioen dollar per week uit. „De kinderen, die lagere en middelbare scholen bezoeken, geven derhalve — aldus Rand — de ongehoorde som van drie en een half milliard dollar per jaar uit".

Deze cijfers heben uitsluitend betrekking op het geld, dat door de kinderen zelf wordt uitgegeven en omvatten geen uitgaven voor kleding en voedsel, welke in de regel door de ouders worden gekocht. Maar elke ouder in de V. S. weet, dat het jonge volkje van het gezin ook bij de aankoop van deze onmisbare goederen een stem in het kapittel heeft en maar weinig moeders zouden het durven wagen voor een dochter van 12 tot 20 jaar een nieuwe jurk te kopen zonder de jongedame mee te nemen, opdat zij min of meer haar eigen keuze kan doen.

Deze dochters zitten door op kinderen te passen en bepaalde huishoudelijke karweitjes op te knappen in de V. S. zelden zonder geld en het is dan ook geen wonder, dat de laatste tien jaar een heel nieuwe verkooptactiek is ontstaan, die zich rechtstreeks tot de „teenagers" (en jongeren) richt.

Er zijn tegenwoordig dozijnen tijdschriften voor elke leeftijdsgroep, zelfs voor de kleuters, die nog niet kunnen lezen. In deze laatste wordt — door middel van plaatjes — geadverteerd. Verder zijn er speciale televisie- en radioprogramma's voor deze jeugd en een grote groep verkopers en verkoopsters is speciaal opgeleid, om waren „aan het kind" te brengen.

„Ofschoon het grote aantal jeugdigen tussen 16 en 18 jaar, die, terwijl zij de middelbare school bezoeken, dikwijls ook betaald werk verrichten, hebben" — aldus Rand — „ongeveer 27 millioen leerlingen van lagere scholen het uitgeven ook al aardig geleerd". Voor de kleding van de hedendaagse kinderen worden milliarden uitgegeven en dit komt, naar Rand meent, hoofdzakelijk door de invloed van modebewuste teen-agers.

Volgens Rand kan men de uitgaven van de jonge generatie in de V. S. op de volgende wijze specificeren: Kinderen van de lagere scholen geven het meest uit aan bioscoopbezoek. De rest gaat weg aan snoep, limonade en dergelijke dranken, ijs, kauwgum en beeldverhalen. Meisjes, die middelbare scholen bezoeken en aandacht beginnen te schenken aan haar uiterlijk voorkomen, geven het meeste geld uit aan schoonheidsmiddelen. De kleding wordt door de ouders betaald. Verder geven de meisjes en jongens van de middelbare scholen geld uit aan het bijwonen van sportgebeurtenissen, kopen gramofoonplaten, kranten en tijdschriften en beoefenen zij de nieuwste hobbies, — allemaal dingen, die geld kosten.

Het is geenszins een wonder, dat van deze jonge Amerikaanse spruiten de laatste tijd erg veel werk wordt gemaakt. Zij hebben invloed op de ontwikkeling van de volkshuishouding van het land en zij weten het.

Nieuw duiktoestel zal 11 kilometer onder de zeespiegel kunnen afdalen

Parijs. — De Franse staatssecretaris van Marina Jasques Gavini heeft medegedeeld, dat marinedeskundigen een nieuw duiktoestel ontwerpen, waarmee men 11.000 meter onder de zeespiegel hoopt te kunnen afdalen.

Zoals bekend hebben vorige maand twee Franse Marine-officieren het wereldrecord op hun naam gebracht, door ter hoogte van Dakar met een bathyscaaf een diepte van 4500 meter te bereiken.

Volgens Gavini zal het nieuwe toestel een sterkere romp, grotere tanks en krachtiger batterijen hebben dan genoemde bathyscaaf.

Moskou. — Rusland zal zich candidaat stellen voor de organisatie van het tournooi om het wereldkampioenschap ijshockey in 1957. De wedstrijden zouden in twee nieuwe stadions in Moskou worden gehouden.

DRIE GENERATIES ROCKEFELLER

Ook van de vijf kleinzonen van John D. Rockefeller Sr., die zijn naam dragen, luidt het devies: „Geef veel, maar leef zuinig"

Het fortuin van de Rockefellers is gewonnen in olie, het is belegd in rots en het draagt vrucht in reageerbuisjes en onder microscopen. Zó zou men, in één enkele, wat paradoxale, zin de geschiedenis van het geslacht Rockefeller — naar veler mening de rijkste familie van Amerika en misschien wel van de hele wereld — kunnen samenvatten. Waarbij met olie de Standard Oil Cy of New Yersey, in 1882 als Standard Oil (zonder meer) door John D. Rockefeller Sr. opgericht, wordt bedoeld en met rots de reusachtige bodem van Manhattan, de wolkenkrabberwijk van New York, waar de Rockefellers bezitter zijn van vele peperdure percelen en waar zij onder meer het Rockefeller Center, 's werelds grootste en hoogste gebouwencomplex, exploiteren. De reageerbuisjes en microscopen tenslotte vindt men in de talrijke met geld van de Rockefeller Foundation en andere Rockefellerstichtingen opgerichte of uitgebreide centra voor medisch-wetenschappelijk onderzoek, waar naarstig gezocht wordt naar middelen tot bestrijding van kanker en andere gesels der mensheid.

Bestaan er geniale families? Hebben de kinderen en kleinkinderen van een geniale vader een redelijke kans iets van diens genie mee te krijgen? Of danken de nazaten hun positie in de wereld alleen aan het geld, dat zij erfden en aan de goede klank van hun naam? Het is een belangwekkende vraag, die wij zullen trachten te beantwoorden in een serie speciaal voor de „Amigoe di Curaçao" geschreven artikelen, waarin wij telkenmale een vermaard geslacht van onze tijd de revue zullen laten passeren.
De eerste bijdrage in deze belangwekkende serie, die wij „Families van Formaat" noemden, wijdden wij aan de Rockefellers, door velen beschouwd als de rijkste familie ter wereld.

„Keizers van Manhattan" tevens grootmeesters der liefdadigheid

Het levensverhaal van John D. Rockefeller Sr., de bouwer van het grootste olie-imperium ter wereld, die in 1937 op 98-jarige leeftijd stierf, is overbekend. Met de levensgeschiedenis van Henry Ford en van president Abraham Lincoln — het Amerikaanse staatshoofd, dat in een blokhut in het Midden-Westen werd geboren — behoort het tot de mythen van het moderne Amerika.

In 1839 werd hij als zoon van een rondreizende dokter geboren. De zoon toonde geen neiging om in de voetstappen van de vader te treden. Hij werd kantoorbediende, bezat al spoedig een bloeiende agentuur in landbouwartikelen, maar besloot in 1863 alles op één kaart te zetten en zijn fortuin te zoeken in de olie-industrie.

Vier jaar tevoren, in 1859, was in de Verenigde Staten de eerste petroleumbron aangeslagen en rond de olievelden heersten die jaren toestanden, die alleen vergelijkbaar zijn met die op pas-ontdekte goud- en diamantvelden. Technici, arbeiders en prospectors woonden in inderhaast in elkaar getimmerde steden. Er werden kapitalen verdiend en weer verloren. Speculatie en bedrog vierden hoogtij.

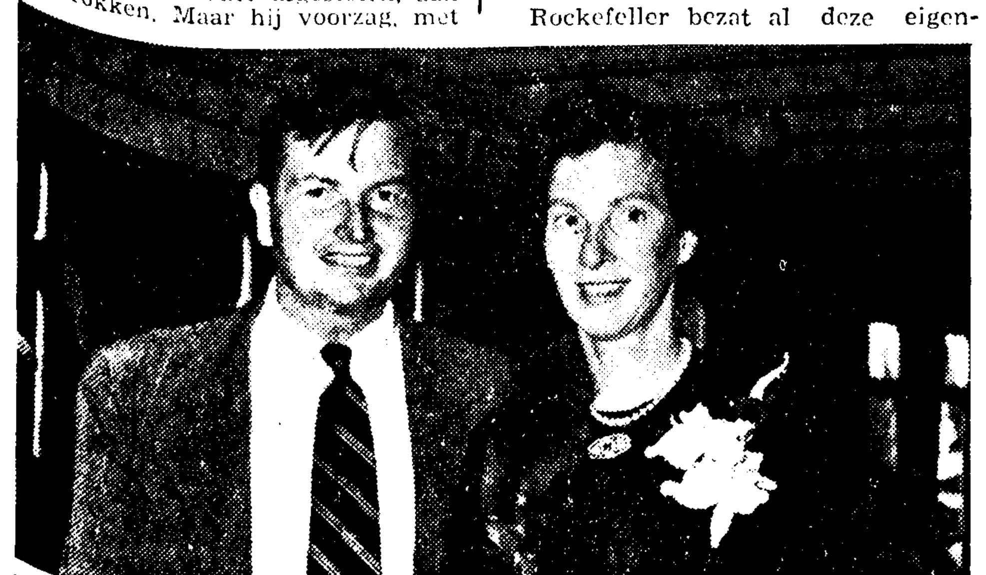
John D. Rockefeller, een man met een puriteinse geest, voelde zich door deze atmosfeer eerder afgestoten, dan aangetrokken. Maar hij voorzag, met profetische blik, dat de petroleumindustrie ontzaglijke mogelijkheden bood. Hij begon met een kleine raffinaderij te kopen, bezat er, na enkele jaren, reeds verscheidene.

Maar het raffineren was een onzeker bedrijf. Mede tengevolge van speculaties schommelden de olieprijzen zózeer, dat van een stabiel beleid geen sprake kon zijn. Zo zag de jonge Rockefeller zich genoodzaakt ook de exploitatie van oliebronnen ter hand te nemen. Hij deed het, zoals alles in zijn leven, zakelijk en methodisch.

Men heeft later vaak gezegd, dat hij meedogenloos was voor zijn concurrenten, dat hij van elk middel gebruik maakte om zijn doel te bereiken. Verdedigers van Rockefeller hebben daarop geantwoord, dat hij gebruik maakte van dezelfde middelen, die zijn concurrenten toepasten.

In deze jaren, waarin Amerika de grondslag legde voor zijn latere enorme industriële ontwikkeling, pakte men elkaar niet met fluwelen handschoenen aan. Wie fortuin wilde maken kon dat, maar hij moest voorbereid zijn op een bokswedstrijd, waarbij de slagen evengoed onder als boven de gordel terecht kwamen. Men moest, om vooruit te komen, keihard zijn, sluw en de weg weten in de — toen nog vaak omkoopbare — Amerikaanse politiek.

Rockefeller bezat al deze eigenschappen en daarbij een scherpe kijk op mensen en een fenomenaal organisatievermogen. Al spoedig was hij 'n persoon van belang in de oliewereld. En toen hij in 1882 zijn ondernemingen verenigde in de Standard Oil was hij de ongekroonde koning van petroleumland.

David Rockefeller, de jongste van de derde generatie der Rockefellers, met zijn echtgenote op weg naar Frankrijk. Het echtpaar bracht ook een bezoek aan Versailles met het gevolg, dat twee jaar later door de gebroeders Rockefeller een aanzienlijke som ter beschikking werd gesteld voor de restauratie van één der paleizen.

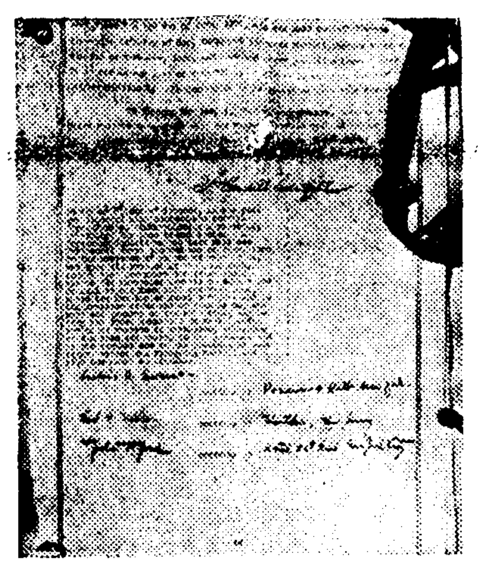
Ontbinding van de Standard Oil.

Hij is dat gebleven, tot in 1911 het Hoogste Gerechtshof van de Verenigde Staten de ontbinding gelastte van zijn petroleumtrust, omdat zij de wetten op ongeoorloofde monopolievorming had overtreden en zich schuldig zou hebben gemaakt aan onoirbare concurrentie. De practische betekenis van deze maatregel is vaak betwijfeld. De Standard Oil was zó georganiseerd, dat de verschillende onder-maatschappijen elk hun eigen afzetgebied hadden. De verwachte onderlinge concurrentie bleef dan ook uit.

Maar voor Rockefeller was het besluit van het Hoogste Gerechtshof aanleiding zich uit de petroleum-industrie terug te trekken. Voortaan wijdde hij zich geheel aan het beheer van zijn fabelachtig grote vermogen, aan het behoud van zijn gezondheid (het grootste ideaal van zijn oude dag was honderd jaar te worden) en aan zijn stichtingen.

Men heeft wel eens gezegd, dat Rockefeller door zijn stichtingen de millionnairs, die door hun reusachtige vermogen boven de maatschappij uit dreigden te groeien, de weg terug naar de gemeenschap heeft gewezen. Wel waren er ook vóór Rockefeller rijke mannen, die grote delen van hun vermogen aan de mensheid ten goede deden komen. Maar meestal geschiedde dit eerst na hun dood, bij testamentaire bepaling, terwijl de sommen, die zij nalieten, nimmer zó omvangrijk waren geweest als de schenkingen, die John D. Rockefeller Sr. in de jaren rond de eerste wereldoorlog heeft gedaan.

De beroemdste van de door de oude petroleum-koning in het leven geroepen stichtingen is zonder enige twijfel de in 1913 opgerichte Rockefeller Foundation. Het is een stichting met

De laatste bladzijde van het testament van John D. Rockefeller Sr. Het deel van zijn vermogen, dat hij bij zijn leven nog niet aan zijn zoon en de Rockefeller-stichtingen had geschonken, liet hij na aan een kleindochter, de echtgenote van de door zijn balletten vermaarde markies De Cuevas. Zij kreeg echter alleen het vruchtgebruik.

een ontzaglijk — door de familie Rockefeller geschonken — kapitaal en een bestuur, dat voor de meerderheid bestaat uit personen, die niets met de zakelijke ondernemingen van de Rockefellers uitstaande hebben. Doel der stichting is de gezondheidszorg in de breedste betekenis van het woord. In de loop der jaren heeft zij honderdduizenden ten goede doen komen aan kankeronderzoek, researchlaboratoria en ziekenhuizen, maar vooral ook aan de bestrijding van epidemieën en de bevordering van de hygiëne in alle delen van de wereld.

Toch is de Rockefeller Foundation, die haar zetel heeft in New York, slechts één van de stichtingen, waardoor Rockefeller-geld aan de wereld ten goede komt. Naast de Rockefeller Foundation stichtte John D. Rockefeller Sr. de General Education Board, die vooral het onderwijs bevordert, de Laura Spelman Rockefeller Memorial, een naar de vrouw van de petroleum-magnaat gestichte instelling, die zich vooral op het gebied van kinderzorg en sociaal onderzoek beweegt en het Rockefeller Institute for Medical Research, een centrum voor medisch-wetenschappelijk onderzoek.

Aan deze indrukwekkende lijst hebben de zoon van de oude Rockefeller, John D. Rockefeller Jr., en zijn vijf kleinzonen, die de naam Rockefeller dragen, nog tal van nieuwe stichtingen toegevoegd, terwijl zij bovendien de werkingssfeer van de stichtingen van Rockefeller Senior verbreed en verdiept hebben.

De jongere Rockefellers

Het wonderlijke verschijnsel doet zich namelijk voor, dat het nageslacht van John D. Rockefeller Sr. betrekkelijk weinig belangstelling toont voor de industrie, waar deze zijn fabelachtige vermogen in verwierf: slechts één kleinzoon, Winthrop Rockefeller, bekleedt een functie bij een olie-concern. Des te groter echter is hun belangstelling voor de Rockefeller-Stichtingen en voor nieuwe initiatieven, waardoor delen van hun kapitaal ten goede kunnen komen aan de noden der mensheid, de wetenschap of de cultuur.

John D. Rockefeller Jr., de enige zoon van de petroleum-magnaat, is nooit leider van een grote industrie of zakenman geweest, maar uitsluitend financier. Reeds lang vóór zijn overlijden in 1937 had de oude Rockefeller het leeuwendeel van zijn vermogen op naam van zijn zoon laten overschrijven en deze toonde zich — voor zover de buitenwereld na kan gaan — een uitmuntend beheerder. De Rockefeller-millioenen zijn belegd in tal van industrieën, in mijnen, banken en niet het minst in grond. Verscheidene percelen peperdure bouwgrond in Manhattan, het rotseiland, dat het hart vormt van de millioenenstad New York, behoort aan de Rockefellers. Midden in Manhattan verheffen zich de majestueuze, duizelingwekkend hoge torens van het grootste en hoogste complex wolkenkrabbers, dat ooit werd gebouwd: het Rockefeller Center. Ook de grond aan de Hudson, waarop thans het paleis van de Verenigde Naties staat, werd door de Rockefellers geschonken.

Maar méér nog dan als beheerder van het familie-vermogen (dat hij thans, naar het voorbeeld van zijn vader, al weer voor het grootste deel op naam van zijn zoons heeft laten overschrijven) heeft de tweede Rockefeller bekendheid verworven door de wijze, waarop hij de stichtingen van zijn vader heeft beheerd en diens schenkings-politiek heeft voortgezet.

Rockefeller Junior, zo schreef eens een Fransman, heeft het doen van schenkingen ontwikkeld tot een kunst, ja, tot een wetenschap. Een ander noemde hem de eerste millionnair, die een genie was, niet in het vergaren, maar in het besteden van millioenen.

Met het geld van John D. Rockefeller Jr. — en dat van zijn zoons — **zijn nationale parken in de Verenigde Staten aangekocht, maar ook heeft** men er de paleizen van Versailles mee voor de ondergang behoed. (Eerst onlangs hebben de Rockefellers weer een grote som afgestaan voor de restauratie van Petit Trianon, het paleisje van Marie Antoinette). Scholen in Afrika, landbouwproefstations in India, zending en missie in Oost-Azië en primitieve boeren in de afgelegen delen van de Andes hebben geprofiteerd van de schenkingen der Rockefellers.

De techniek van het weggeven

Het meest typische van deze schenkingen is misschien wel de nuchtere, beredeneerde, typisch Amerikaanse wijze, waarop zij tot stand komen. De Rockefellers, die zelf, voor millionnairs, bescheiden leven voelen er niets voor hun geld weg te geven aan ficties van één dag of nutteloze zaken. Een schenking geschiedt pas, nadat een staf van deskundigen heeft uitgemaakt, dat financiële steun verantwoord is, hetzij omdat noden van de mensheid er door gelenigd, hetzij omdat de cultuur er door bevorderd wordt. En dan nog zullen de Rockefellers steeds trachten, andere instanties te bewegen, gelijk met hun schenking, eveneens een bedrag af te staan.

De man, die een genie wordt genoemd in het weggeven van zijn millioenen, is ook een goed en verstandig vader geweest, die zijn zonen een zeer sobere opvoeding heeft gegeven. Toen de vijf zonen van Rockefeller nog jong waren, moet een man, die geen blad voor de mond placht te nemen, eens tegen Rockefeller Junior gezegd hebben: „Wie vijf zonen heeft, en zoveel geld als u, meneer Rockefeller, moet niet verbaasd zijn, als er een paar zwarte schapen bij zijn."

Deze voorspelling is niet bewaarheid. De vijf Rockefeller-zonen: John D. III, Nelson, Laurence, Winthrop en David, blaken niet alleen van gezondheid en energie, zij behoren ook tot de degelijkste millionnairszoons van Amerika. Winthrop, die zich van het vijftal nog het meest in de mondaine wereld beweegt, heeft daarnaast belangstelling voor serieuze onderwerpen, vooral op sociaal gebied. En evenals zijn vier broers is hij een enthousiast voortzetter van het door zijn grootvader en vader begonnen schenkingswerk.

John D. Rockefeller Senior en Junior. Op het ogenblik, dat deze foto gemaakt werd, een jaar voor het overlijden van John D. Rockefeller Sr., was deze bij lange na niet meer zo rijk als hij eens geweest was. Het grootste deel van zijn fabelachtige vermogen had hij laten overschrijven op naam van zijn zoon of ten goede doen komen aan stichtingen tot bevordering van wetenschap en cultuur.

Om versplintering van dit werk te voorkomen hebben de vijf gebroeders Rockefeller een stichting in het leven geroepen, die in haar soort en doel waarschijnlijk uniek in de wereld is: Rockefeller Brothers Inc. Heeft één der broers een bepaald initiatief — of dat nu rheumabestrijding is, of de oprichting van rijdende tentoonstellingen in Venezuela — dan bespreekt hij dit op een vergadering van Rockefeller Brothers Inc. De aan deze stichting verbonden staf onderzoekt de reële mogelijkheden voor de schenking en is haar rapport gunstig, dan draagt elk der broers uit zijn kapitaal zoveel bij, als hij nuttig en nodig oordeelt. Want elk der gebroeders Rockefeller heeft zijn eigen hobby's en interessen, zoals hij ook zijn speciale functies heeft in de familie-trust.

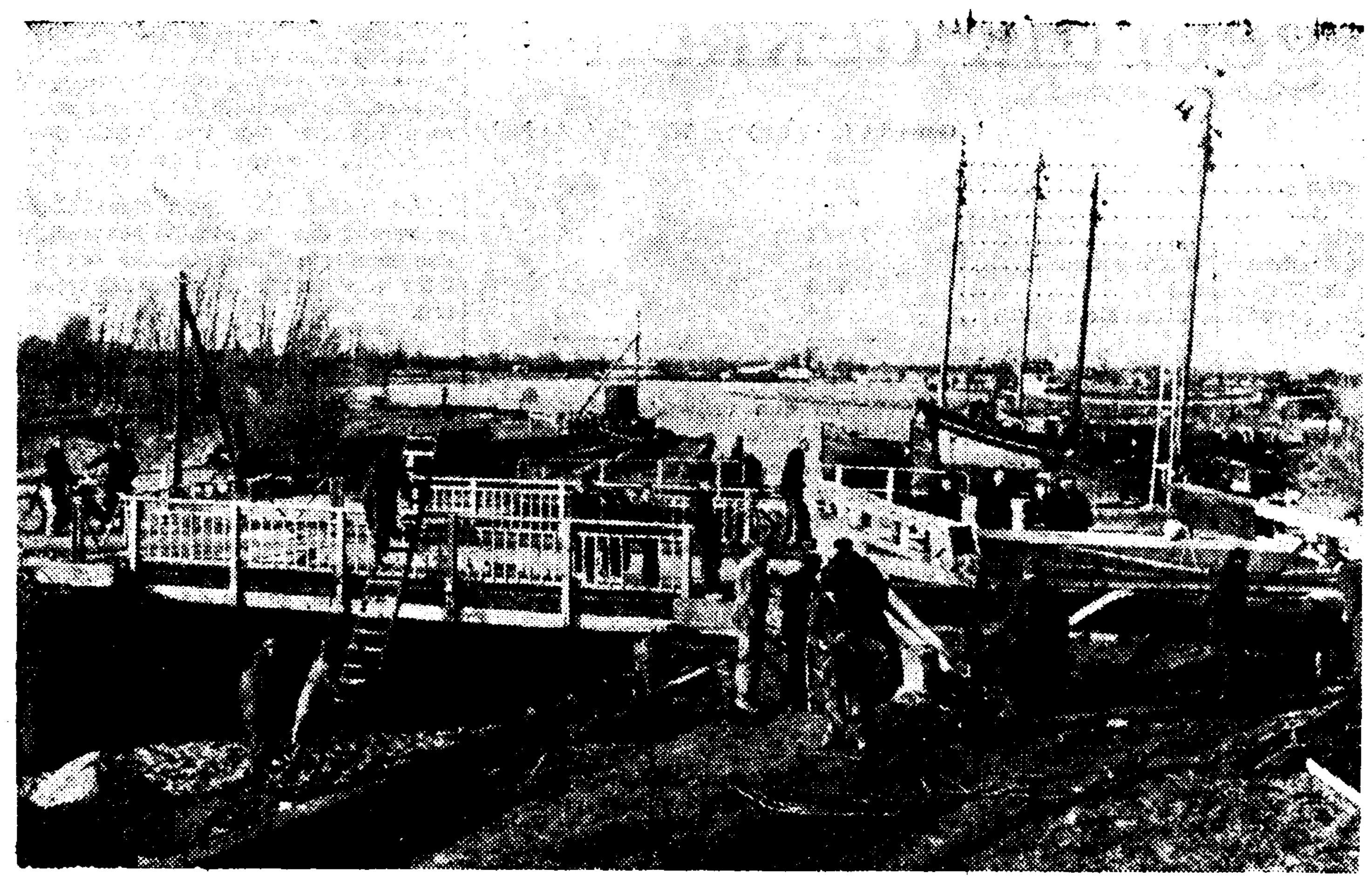
John III is voorzitter van de Rockefeller Foundation en toont, evenals zijn broer Winthrop, grote belangstelling voor onderhoud en restauratie van historische bouwwerken in de Verenigde Staten. Nelson Rockefeller is de politicus in de familie. Hij was onder Roosevelt adviseur en onder Truman assistent-staatssecretaris voor Zuid-Amerikaanse aangelegenheden, terwijl president Eisenhower hem eerst voorzitter heeft gemaakt van 'n commissie tot reorganisatie van het regeringsapparaat en hem daarna tot onderstaatssecretaris voor sociale zaken, onderwijs en volksgezondheid benoemde. Laurence is de financier van de familie en behartigt de belangen van de Rockefeller-trust op de New Yorkse effectenbeurs, terwijl David, de jongste, een vooraanstaande functie bekleedt bij de Chase National Bank, waar de Rockefellers grote belangen in hebben.

Van het vijftal is Nelson Rockefeller ongetwijfeld de brillantste en Laurence de meest zakelijk aangelegde. Maar ook hun drie broers zijn waardige vertegenwoordigers van een familie, die, wat degelijkheid en nuchterheid betreft, in de wereld der Amerikaanse millionnairs een rots schijnt te vormen, even hecht als die, waarop de naar hen genoemde wolkenkrabbers op Manhattan zijn gebouwd.

„Amigoe"-wereldnieuws in beeld

Te Scheveningen werden 11 Marva-officieren beëdigd. De commandant van de Marva-afdeling Den Haag, Mevrouw R.M. Dommering nam de eed af.

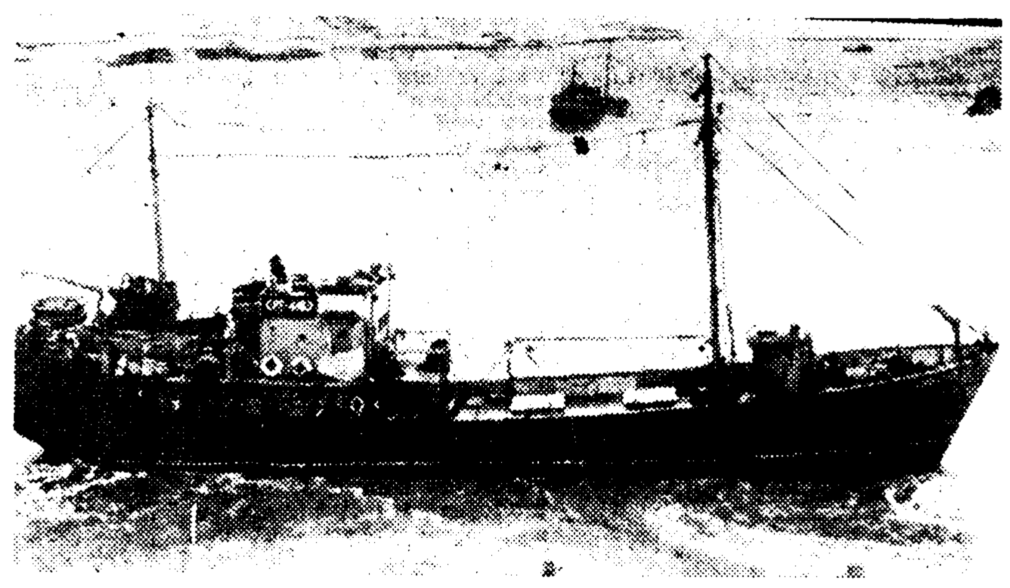
Bij Nederhorst den Berg is de brug bezweken. Het bovengedeelte is plotseling naar beneden gevallen, waar wonder boven wonder juist niemand passeerde en gelukkig geen persoonlijke ongelukken voorkwamen.

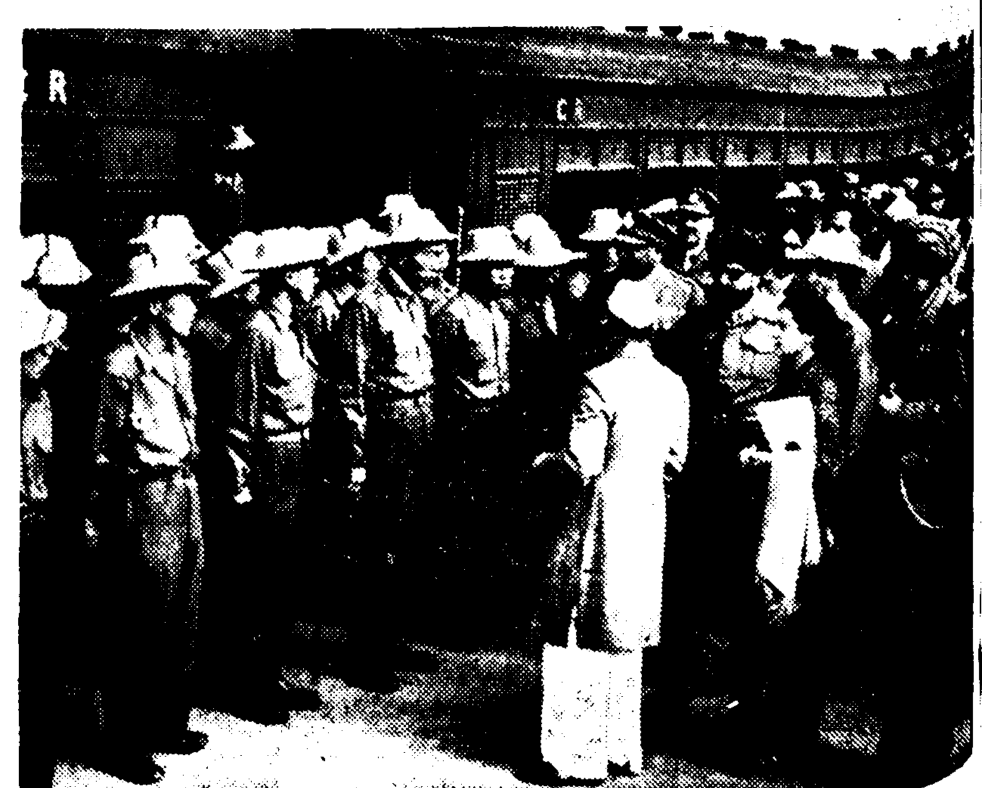
De herdenking van de Februari-staking 1941 te Amsterdam. Burgemeester Mr. A. d'Ailly legde namens het gemeente-bestuur van Amsterdam een krans bij het monument van de „dokwerker" op het Meierplein.

In Oisterwijk vond de unieke huwelijksinzegening plaats tussen vijf zusters en een broer uit het gezin Kort met vijf broers uit het gezin Bertens en zus Lous, die met Jan van Haaren (ook nog een verre familie-band) trouwde.

Bij Burra Firth, een van de Shetland eilanden, is een Russische trawler gestrand, die weigerde Britse hulp te aanvaarden. Er arriveerden twee leden van de Russische Ambassade bij de trawler, die bekend maakten dat op bevel van Moskou het schip verkocht zal worden.

74 Noord-Koreanen, 12 Chinezen en 2 Zuidkoreanen zijn in New Delhi aangekomen. Tijdens de wapenstilstand in Korea wensten zij naar India te repatriëren. Bij hun aankomst in New Delhi werden de soldaten begroet door de Min. van Defensie Satish Chandra.

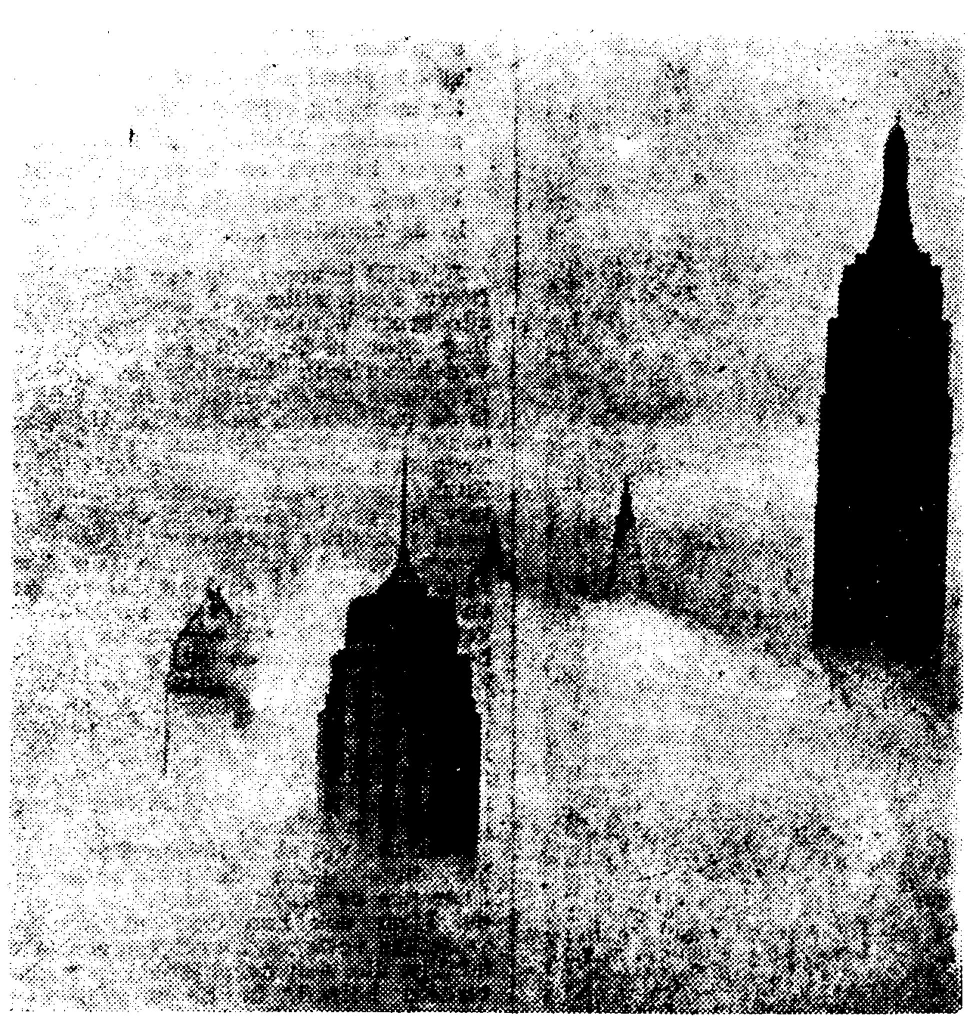
Amsterdam in winterkleed. Gezicht op de' Herengracht bij de Huidenstraat.

Tomma Robinson een 22-jarige inwoonster uit Knoxville, (Iowa, USA), heeft zich met 43 andere vrouwen georganiseerd in een Liga ter verdediging van ex-Koning Faroek. Tomma is de voorzitster van deze Liga, die waarschijnlijk meent invloed te kunnen uitoefenen op het besluit van Naguib en zijn naaste medewerkers, om Farouk te eeuwigen dage van de Egyptische troon vervallen te verklaren.

Een beeld uit Kartoem, waar tijdens het recente bezoek van Naguib bloedige onlusten uitbraken. Pantserwagens patrouilleren door de straten om de orde te handhaven.

Zo ziet New-York er uit als deze wereldstad met een dichte, mistlaag overdekt is. Als reuzen zonder voetstuk rijzen de beroemde wolkenkrabbers uit de mistnevel.

De strijd in Indo-China. Marocaanse tirailleurs in de omgeving van Phu-Nho-Quan zijn met intensieve patrouilleactiviteiten voortdurend waakzaam voor hernieuwde Vietminh-aanvallen.

„Kruiend" ijs op het IJselmeer. Langs de afsluitdijk werden tengevolge van de storm ijs-bergen van 8 tot 12 meter hoogte gevormd.

ARUBA.

„Radio Kelkboom"

De pas opgerichte radiostudio genaamd „Radio Kelkboom", is gelegen naast Texas Furniture Store in de Emmastraat. Het geheel is op bescheiden schaal ingericht, maar doelmatig, bij de entré bevinden wij om direct in de studio alwaar plaats is voor uitvoering van orkest enz., links is de operator's room alwaar zich de installatiën bevinden, tevens het punt waar alles om draait en van uit gaat. Daarnaast gelegen is de kamer van de omroeper, waar tevens causeriën gehouden kunnen worden. Het geheel is door grote glazen ramen gescheiden van de smaakval ingerichte studio zodat alles ruim overzichtelijk is. Er heerst tevens een frisse aangename sfeer vanwege de airconditioning. De optredende artisten worden opmerkzaam gemaakt door verlichtte glazen platen opdat zij precies weten wanneer zij in de aether zullen zijn. Dit alles wordt verzorgd door de gebroeders Kelkboom die de scepter zwaaien in de operator-room. De uitzendingen zullen voorlopig zijn van 1' tot 1.30 uur en 5 tot 10 uur des avonds en Zondags 10 tot 1.30 en 5 tot 10 uur, op de lange golf bij de 550 meter. Wij mogen hierbij de heren Kelkboom feliciteren met deze aanwinst, tevens de wijze waarop zij dit tot stand hebben gebracht.

Het nieuwste: De denkmachine

South Hadley. — Professor Roger Holmes, die philosophie aan het "Mount Holyoke College" van South Hadley (Massachusetts) doceert, heeft een denkmachine geconstrueerd, die logica-problemen kan oplossen. De professor gaf een demonstratie met de machine, die slechts 120 dollar kost.

Zij kan beginselwetten der logica beproeven, nieuwe beginselen toetsen en bepaalde redeneringen op de juistheid onderzoeken.

De machine kan niets doen wat niet ook degeen, die haar bedient, in staat is, maar zij kan, aldus de professor, ingewikkelde redeneringen met grotere snelheid en preciesheid voeren dan de mens.

Als bijvoorbeeld een veronderstelling door een reeks van symbolische tekens „in de machine was gelegd", toonde een groen licht de juistheid van de veronderstelling en een rood licht betekende, dat de veronderstelling onjuist was.

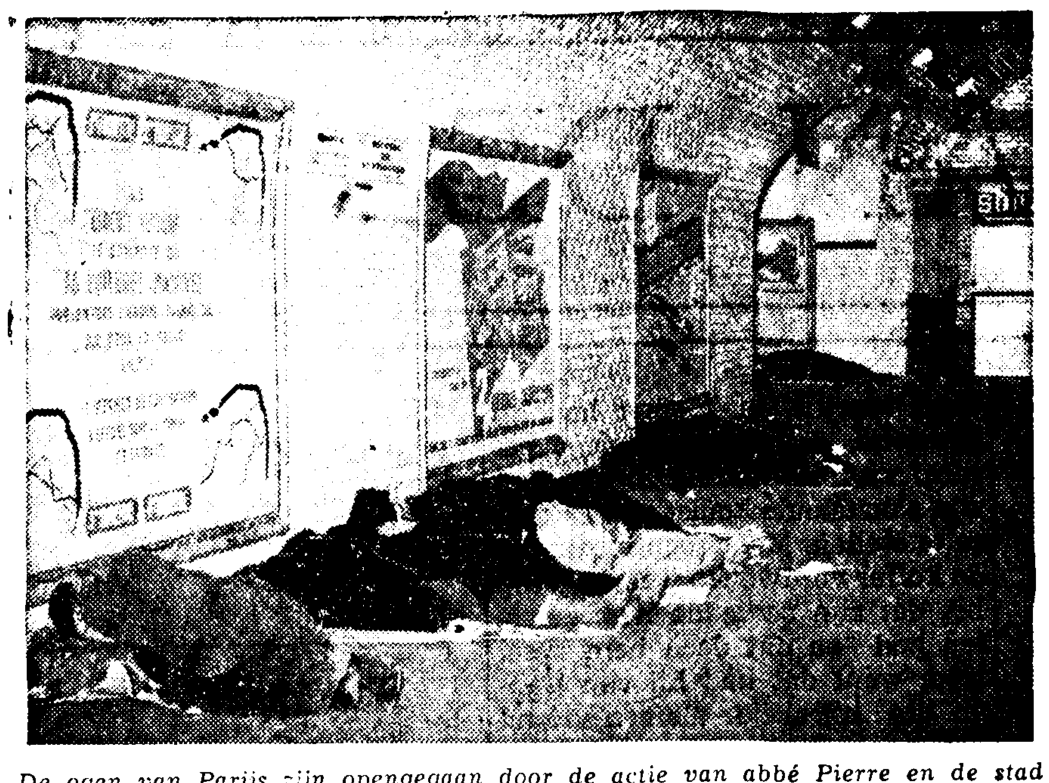
Brussel. — Aan de Ronde van Nederland zal geen Belgische ploeg deelnemen, aldus meldt de sportcommissie van de Belgische Wielerbond, die de voorwaarden door de organisatoren gesteld onvoldoende acht.

De betrekkingen tussen Oost- en West-Duitsland

Bonn. — De drie Westelijke Hoge Commissarissen in Duitsland zijn vandaag te Bonn bijeengekomen om zich te beraden over hun volgende stap om de betrekkingen tussen West- en Oost-Duitsland te vergemakkelijken. Zij zijn het volgens een woordvoerder eens geworden over hun antwoord op de jongste brief van Vladimir Semeonof, de Sovjet-Russische Hoge Commissaris. Deze had een Westelijk aanbod voor een ontmoeting om de manieren ter vergemakkelijking van het interzonale reizen te bespreken, afgewezen. Hij stelde voor de kwestie over te laten aan de Oost- en Westduitse regeringen. De Westelijke Hoge Commissarissen zijn het hiermee niet eens omdat de Westduitse regering die van Oost-Duitsland niet erkent.

Guatemala zal continent verdedigen

Caracas. — Minister Toriello van Guatemala heeft namens zijn delegatie de verzekering gegeven, dat het Guatemalaanse volk in geval van een aanval op Amerika als één man zal aantreden voor de verdediging van het continent.

De ogen van Parijs zijn opengegaan door de actie van abbé Pierre en de stad heeft in deze koudste winter sinds 75 jaar zich eindelijk gerealiseerd wat er binnen haar muren gebeurt. Men is zich bewust geworden van het feit, dat er elke nacht duizenden mensen onder de bruggen en op straat moeten slapen en dat er elke nacht tientallen sterven. Thans hebben de Metro en vele scholen en kazernes de daklozen onderdak geboden. Hier ziet men velen in een verwarmde hal van de Metro.

Frankrijks minister van financiën was de eerste, die namens zijn regering een bedrag van frs. 100.000.— volstortte op de lening, welke Abbé Pierre heeft uitgeschreven met als doel het bouwen van tehuizen voor dakloze Parijzenaars. Abbé Pierre heeft reeds vele giften uit alle landen ontvangen en om dat te laten zien heeft hij er voorlopig zijn kamer maar mee behangen!

Geweldige inzameling van goederen in Parijs

Abbé Pierre schudt ook de officiële instanties wakker

Ergste nood werd binnen 24 uur gelenigd, maar slechts voorlopig

(Van onze Parijse correspondent)

„Een wonder, iets fantastisch," zei l'Abbé Pierre vannacht, toen ik hem beroepsegoïstisch van zijn veel belangrijker werk afhield met mijn nieuwsgierige en indiscrete vragen. Wie toch behoeft nog uitleg van iemand, die gewoon goed wil zijn en de nood om hem heen wil lenigen. Maar zo is het vandaag. De goedheid moet geprezen, omdat de onverschilligheid hoogtij viert. De onverschilligheid, die de misère van de daklozen in het wereldcentrum van vermaak, dat Parijs heet, heeft laten ontstaan, heeft de priester-arbeider Pierre op haar weg ontmoet, om eens en voor goed de strijd aan te binden. Deze voddenraper van Parijs, die iedere morgen zijn Mis leest in de deftige kerk van Saint Philippe du Roule, is de bezieler van de „Gezellen van Emmaüs", die met l'Abbé Pierre vodden rapen om van de opbrengst daarvan huizen te bouwen voor zijn parochie van daklozen. Tweehonderd armen, onder wie vrijwillg arm gewordenen, als een gemijterd abt van een Cisterciënser klooster, werken dagelijks om voor nog meer misdeelde mensen dan zij zelf zijn een dak te vinden, waaronder zij de nacht kunnen doorbrengen.

Wij willen de mensen afhouden van honger en dood, zegt l'Abbé Pierre. Een vrouw stierf van de koude op de Boulevard Sébastopol, in haar handen het papier van de politie waarmede zij juist uit haar woning was gezet. Gelukkig gaf de radio l'Abbé Pierre de gelegenheid een oproep om hulp te lanceren. Niet slechts duizenden werden hierdoor getroffen, maar ook vele officiële instanties werden wakker uit hun administratieve slaap. Binnen 24 uur waren er ineens lokalen, kachels, dekens, bedden. Niemand hoefde meer buiten te blijven slapen, behalve de echte klassieke clochard, die met rust gelaten wilde worden.

In de late avond van gisteren heb ik dit schouwspel van misère en edelmoedigheid gezien. Wat voelt men zich geestelijk onbehaaglijk als men de kinderen van deze ongelukkigen ziet eten en huiveren van koude. Wat is het begrijpelijk, dat de mensen op straat het geld dat zij bij zich hebben aan l'Abbé Pierre geven. Wat is het ook normaal menselijk in de geweldige hal van het stadion d'Orsay honderden mannen en vrouwen, allen vrijwilligers van de laatste minuut, met elkaar te zien werken in deze geweldige verzameling goederen, in 12 uur tijds bijeengebracht. Naar schatting veertig ton, waarvan 12.000 dekens en 160 dure catalysekachels, moderne producten van bijna f 300 per stuk. Overal waar l'Abbé Pierre komt herhaalt zich hetzelfde. Steeds weer neemt hij enveloppen in ontvangst. Hij bedankt de mensen met een rustig, eenvoudig woord en zijn ogen hebben een glinstering van verwondering over dit alles.

Maar, zegt hij, dit alles is slechts een etappe. Een noodorganisatie voor enkele dagen. Moge de energie die nu is losgekomen zich keren naar een blijvende oplossing. Zijn oplossing: zo snel als maar mogelijk is duizenden heel eenvoudige noodwoningen bouwen om deze mensen weer in te schakelen in de maatschappij en hun een klein stukje echt menselijk leven te geven.

En tenslotte spreekt l'Abbé Pierre nogmaals over de gift die hij van Nederland kreeg, een belangrijke som gelds van Hare Majesteits ambassadeur te Parijs, een zending dekens, per vliegtuig gestuurd, giften ook van particulieren. Nederland, zegt hij, heeft op deze wijze ons Fransen nogmaals een dank willen toeroepen voor wat het een jaar geleden van ons ondervond. Zo ontstaat een keten van vriendschap waaruit misschien ooit eens de echte vrede van de wereld zal voortkomen.

Maar het grote werk moet nog gaan gebeuren: het bouwen van huizen, en daar is veel voor nodig. Goederen zijn er reeds genoeg en meer dan dat. Reeds staan bedden leeg en zijn er dekens over. Maar geld is nodig bij milliarden. Hoelang zal het duren voor dat op tafel is.

(On-) parlementaire menagerie!

De Japanse premier, Sjigeroe Yosjida, wiens liberale regering een jaar geleden als gevolg van een disciplinaire motie moest aftreden, nadat hij een socialistische afgevaardigde „ezel" had genoemd, heeft thans in een interview de parlementsleden uitgemaakt voor „apen". Hij weigerde deze uitdrukking in te trekken. Hij zeide in het parlement, dat hij de grootste achting voor alle leden van het parlement heeft en dat hij niemand wilde beledigen. Hij wilde echter geen excuus aanbieden.

Yosjida had in het interview gezegd. U behoeft, om apen te zien, niet naar de dierentuin te gaan. Ga maar naar het parlement — er zijn daar genoeg apen".

DE WESTDUITSE OLIEPRODUCTIE

Bonn. — Zowel de Westduitse olieproductie als de schattingen der in de bodem aanwezige olievoorraden, blijven nog steeds in stijgende richting gaan. De productie op alle velden bedraagt nu ongeveer 6800 ton per dag.

De aangetoonde voorraden bedragen 35 millioen ton, dat is 4 millioen ton meer dan bij de vorig jaar opgestelde raming. In het afgelopen jaar werd 2.2 millioen ton olie geproduceerd. In het gebied tussen Wezer en Eems werden in het afgelopen jaar niet minder dan zeven nieuwe velden in bedrijf genomen.

Washington. — De begroting van de Amerikaanse voorlichtingsdienst, die de "Stem van Amerika" verzorgt, is met 13.000.000 dollar door het Huis van Afgevaardigden beknot voor het belastingjaar, dat 1 Juli begint. Genoemde dienst heeft 75.814.000 toegewezen gekregen.

Parijs. — De Parijse politie heeft in 1953 ruim 12.000 jeugdige boosdoeners gearresteerd. Tweeendertig jeugdige arrestanten is moord of poging tot moord, 55 handel in blanke slavinnen en 42 het overhalen van anderen tot ontuchtige handelingen ten laste gelegd.

Barnay. — Op een boerderij te Barnay, in West-Frankrijk, is een kuiken met vier poten geboren.

Beria vervangen door Beringzee

„Beringzee" staat nu in het vijfde deel van de nieuwe Sovjet-encyclopedie, op de plaats waar verleden jaar December nog „Beria" stond. Kort voor de jaarwisseling kregen alle boekwinkels in Rusland en in de satellietstaten, die deze nieuwe encyclopedie verkopen, en allen, die hierop een abonnement hebben genomen aangezegd, de pagina's in deel V, die over Beria handelden, er uit te scheuren en op te sturen.

Beria werd kort voor Kerstmis gefusilleerd, omdat hij een staatsgreep zou hebben willen uitvoeren. De Oostberlijnse uitgeversfirma Hau heeft het gezuiverde deel voor Oost-Europa in omloop gebracht. Waar vroeger een grote foto van Beria prijkte met een levensloop en een opsomming van al zijn verdiensten voor de Sovjet-staat, daar verschijnt nu een kaart van de Beringzee en haar kustgebieden. Van Beria is ieder spoor verdwenen. Een uitleg hierover wordt nergens gegeven.

Santiago. — Het personeel van de Chileense koopvaardijvloot is een algemene staking begonnen voor hogere lonen. Schepen op volle zee kregen order de dichts bijzijnde haven op te zoeken.

Wenen. — Een tienjarig Weens meisje, dat van school gespijbeld had, heeft vergif ingenomen uit vrees voor straf. Haar moeder vond haar thuis in bewusteloze toestand. Het meisje is thans buiten gevaar.

Explosie in trein van Sovjet-ambassadeur?

In het salonrijtuig van de Tsjechoslowaakse trein, waarmee, volgens berichten van Italiaanse diplomatieke zijde te Wenen, de nieuwe Russische ambassadeur in Italië, Bogomolov, zich met zijn echtgenote naar Rome zou begeven, heeft zich op Tsjechoslowaaks grondgebied, 1500 meter van het Oostenrijkse grensstation Hohenau, een ontploffing voorgedaan. Van genoemde zijde te Wenen werd vernomen, dat Bogomolov en zijn echtgenote niet gewond werden. Tsjechoslowaakse autoriteiten vroegen te Praag om een Italiaans visum voor een spoorwegambtenaar, daar een ander bij de explosie werd gewond.

Het bericht van de ontploffing was eerder gemeld door het Weense blad „Weltpresse am Abend", volgens hetwelk het salonrijtuig volkomen vernield werd. De ontploffing deed zich, aldus het blad, voor in de warmwaterinrichting van het rijtuig. Hulp van Oostenrijkse reizigers en spoorwegpersoneel was verhinderd door Tsjechoslowaakse politiemannen.

Tsjechoslowaakse spoorwegambtenaren zeiden, toen telefonisch navraag werd gedaan, dat de berichten over een volledige vernieling van het rijtuig overdreven waren. Het rijtuig was bestemd voor vervoer van hooggeplaatste persoonlijkheden, aldus de spoorwegambtenaren. Zij wilden niet zeggen wie de inzittenden waren.

Londen. — In het afgelopen jaar zijn in Groot-Brittannië meer dan 100.000 nieuwe auto's ingeschreven. In dezelfde periode werden 141.066 motorrijwielen geregistreerd.

1710 **Tom Poes en de wens werkster**

1822. — Terwijl de werkster Wijmpje met grote snelheid de resten van de dam op ruimde, stonden de markies van Cantecler en Heer Bommel nog steeds op luide toon ruzie te maken.

Commissaris Bulle Bas trachtte aantekeningen in zijn boekje te maken, maar hij kon de gang van zaken nog steeds niet vatten. Dat maakte hem kwaad. En die boosheid werd er niet minder op, toen hij plotseling bemerkte, dat de rivier rustig voortkabbelde alsof er niets was gebeurd.

„Dat gaat me te ver!" bulderde hij, verhit in de kalme stroom starend. „Er is hier iets vreemds aan de gang! Ik wordt beetgenomen! Maar dat neem ik niet! O nee! Reken erop, dat ik de schuldige zal weten te vinden en dat hij zijn gerechte straf niet zal ontgaan!"

Daarop klapte hij met een knal zijn boekje dicht en marcheerde vandaar.

„Parbleu!" sprak de markies, plotseling kalmerend. „Deze politie persoon verwijdert zich, de tweekamp is afgelopen, vrees ik!"

„Hm, gaf baron van Hoogwaaye toe." De Heer Bommel heeft de strijd gewonnen, volgens mij. De afgraving van de opgeworpen dam kan als een ridderlijke daad worden beschouwd!"

„Daar leg ik mij bij neer!" zei de Heer van Guytinge.

„Dan rest mij slechts een ding!" hernam de markies.

HET DEFTIGE PLEIN

door

Louise Andrews Kent

5)

„Ja, dat heb ik," zei haar broer, terwijl hij afbelde.

Nicholas Joceleyn's geneesmiddel kwam zijn kamer binnen. Zij had een blaadje bij zich met een geklutst ei en een bordje kleine besuikerde beschuitjes.

Zij kenden elkaar nu al een volle week. Het meisje in de zwarte kleren, die er uitzagen alsof ze voor een ander gemaakt waren, begon even vertrouwd te worden als Burwell's correct geklede omvang.

„Wel — wat heb je uitgevoerd?" mompelde Nicholas.

„Plezier gehad in de keuken," antwoordde Diana zacht. „Hannah liet me mijn gang gaan. Ze was erg aardig. Vader hield veel van deze beschuitjes, dus ik dacht dat u ze misschien ook wel zoudt lusten. En ik hoop dat ik die eieren mocht gebruiken."

„Dat mocht," verzekerde Nicholas haar.

Het zou moeilijk zijn, vond hij, om iets te verbieden dat Diana deed — vooral nu, nu haar wangen gekleurd waren door het staan boven het fornuis, nu er meel zat op het puntje van haar korte neus, die toch al zo belachelijk frivool was in vergelijking met de gebruikelijke Joceleyn-neuzen, en nu haar fluweel-bruine, goud-gevlekte ogen op hem neer keken met een half-moederlijke half-verlegen blik.

„Waarom liet je vader me niet weten, dat hij zo krap zat?" vroeg hij kortaf, en dan, wat vriendelijker: „Nou ja —ik denk dat ik het wel weet. Natuurlijk weet ik het. Laten we het daar niet over hebben."

„Ik zou er wel eens over willen praten," zei Diana. „En ik weet waarom hij het u niet liet weten. U was goed voor hem geweest, en hij had u gekwetst — daarom was hij kwaad op u. Eerst was hij kwaad. Later veranderde die kwaadheid in stijfkoppigheid en trots. Maar ten slotte verdween dat alles. Ik dacht, dat u er prijs op zou stellen om dat te weten, en dat is gedeeltelijk ook de reden waarom ik hier kwam."

Ze liep, met haar lichte schreden, door de kamer, schoof de rode gordijnen voor de ramen, keerde zich dan naar de haard en stak, zonder lawaai of rommel te maken, de houtblokken in brand.

„Wat zei hij dan? Vertel me, wat Stephen zei," vroeg Nicholas Joceleyn.

Zij ging zo zitten, dat hij haar aan kon zien — zij scheen precies te weten hoe zij zich in een ziekenkamer moest gedragen. Sophia, bijvoorbeeld, zou juist zo gaan staan, dat hij zijn hals in een bocht moest draaien om naar haar te kunnen kijken, of ze zou, leunend op de schoorsteenmantel, hem in een voortdurende angst zetten voor zijn gele Mingvazen, waar ze kalm haar ellebogen naast zou planten.

Na een paar minuten stilte begin Diana zachtjes: „Het was de dag voordat hij stierf. Ik dacht toen, dat hij beter zou worden. Hij had longontsteking — hij had steeds hoge koortsen, en hij herkende me vaak niet. Dan noemde hij me Carol — net als u, toen u me voor de eerste keer zag. Ik wist, dat hij dan aan mijn moeder lag te denken. Toen was plotseling, onverwacht, de koorts verdwenen en hij kon heel rustig en verstandig met me praten. Toen schreef hij ook dat briefje aan u, waarin hij u vroeg mij niet aan mijn lot over te laten — maar hij had moeite om het potlood vast te houden. Daarna sliep hij een poosje, en toen hij weer wakker werd begon hij over u te praten.

„Wij waren een zelfzuchtig stelletje," zei hij, „maar ik was de enige, die ooit iets deed dat werkelijk smerig was. Nicholas was verloofd met Carol, en ze zouden over een paar weken trouwen. Ik kwam voor die bruiloft naar huis, uit Rome, waar ik gestudeerd had, en ik bood aan om, als huwelijkscadeau, Carol's portret te schilderen. Wel.... nu ja, we bedoelden er niets slechts mee. Het gebeurde, zonder dat we het wilden. In die lange uren...."

„Ik geloof wel, dat ik me ieder woord herinner," zei Diana, „maar misschien is het...."

„Ga door," vroeg haar oom rustig.

„Hij keek naar zijn handen en zei: „Deze handen zal ik nooit weer met terpentijn schoon hoeven te maken. Ik zou graag dat schilderij nog eens zien, dat ik toen maakte — het is ergens in het oude huis achtergebleven. Ik ben blij dat ik schilder geweest ben — dat zou ik Nicholas graag laten weten, maar ik kan niet meer schrijven. Hij heeft me mijn kans gegeven, en ik wilde dat ik die beter gebruikt had. Maar ik heb een paar mooie dagen gekend. Herinner je je nog...." en toen begon hij te praten over plekken die hij geschilderd had, hoe het licht op de sneeuw was in de vroege ochtend en op een wei met hoge klaver in de zomerwind. En hij vertelde mij nog eens hoe hij, toen die lucifersfabriek van Kreuger en Toll failliet ging en wij geen cent meer over hadden, het graan-pakhuis van Sam Wilbur schilderde — geen schilderij, maar het pakhuis zélf. Hij zei, dat hij dat nog altijd als een van z'n beste werken beschouwde. Hij deed later ook nog vaak de raarste schilderkarweitjes voor de buren, tot hij ziek werd."

„Kreuger en Toll," mompelde Nicholas. „Dus dat was het. Had hij daar al zijn geld in gestoken?"

„Ongeveer alles wat hij nog over had — hij had al veel verloren door de crisis, en ik ben bang, dat hij voor die tijd maar heeft uitgegeven zonder te rekenen. We hebben door de hele wereld gereisd, maar ik geloof dat we toch het gelukkigst waren in het kleine rode huisje. Eerst hadden we nog een groter, maar dat kon hij goed verkopen — daar drukte een zware hypotheek op, zodat er nog niet veel van over bleef, maar we konden er een poosje van leven. „Vanavond zullen we de schoorsteenmantel uit de huiskamer opeten," zei hij dan. Soms schilderde hij ook reclames voor melk of zoiets. En iedere zomer verdiende hij iets door de kano's te vernissen."

Zij dacht dat haar oom iets zei en zweeg, maar dat geluid was niets dan een kuch of een onderdrukte zucht, en ze ging voort: „We konden ook altijd wel de schilderijen kwijt raken, die hij maakte van de huizen daar in de buurt en van de koeien, die de mensen er op na hielden. En de paarden, natuurlijk. Of hij schilderde een hele familie op de stoep, met hun Zondagse kleren aan. Ze betaalden hem er tien dollar per stuk voor — niet in geld, maar in boter of in schoenreparaties of zo. Er waren ook een paar grote bij, van een gezin dat kip at en van een dansavond in de feestzaal van het dorp en daar wilde hij twintig dollar voor hebben. Ik vond ze nogal goed, maar ik ben bang dat ze te veel leken op wat ze voor moesten stellen om als kunst beschouwd te worden. Op de verkoping wilde ik ze in ieder geval niet afstaan of ze moesten twintig dollar opbrengen, en.... en ik kreeg er geen enkel bod voor."

Haar oom maakte weer dat geluid dat misschien wel een kuch was.

„Ik zou willen dat u ze kon zien. Mijn vader zei altijd, dat u van de hele familie het meeste kunstgevoel had. Hij vertelde me van uw Chinese verzameling."

„Herinnerde hij zich die nog?"

„Hij herinnerde zich alles. Maar vooral wat hij toen deed — weglopen op de dag voor uw huwelijk — en hij herinnerde zich dat het laf was. Hij zei, dat zij er goed aan deden door met elkaar te trouwen, en dat hun huwelijksleven, hoewel het kort was, dat ook wel bewezen heeft.... maar dat hij het u van te voren had moeten vertellen. Bijna het laatste wat hij zei was — en dat is wat ik u eigenlijk wilde vertellen— „Hij zou het begrepen hebben. Nicholas was nooit een bullebak. Ik had niet bang voor hem moeten zijn".' '

Nicholas Joceleyn lag rustig naar haar te kijken. De kast met porcelein, achter haar, was als een tapijt met zachte kleuren, en het schijnsel van het vuur legde een zachte gloed om haar hoofd. Haar zwarte figuurtje leek niets dan een schaduw, maar weinig zwarter dan de andere schaduwen in het vertrek.

Ze stond op en nam het zilvere blad, en de glans daarvan sneed een koude harde streep in de zachte schemering. Het deed hem pijn aan zijn ogen.

Zijn stem had alle stugheid verloren toen hij langzaam zei: „Ik begrijp het. Ik heb het altijd begrepen."

Maar dan voegde hij er, even kortaf als altijd, aan toe:

„We zullen er niet meer over praten. Het is voor ons beiden onaangenaam. Leg dat blad neer, het spiegelt in mijn ogen. Vertel me nu iets over jezelf, ik weet niets van je. Ben je verloofd?"

Diana lachte; dat was een warm geluid, een vreemd geluid in dit huis.

Burwell, die op de trap aandachtig stond te luisteren, verplaatste zijn gewicht van het ene been op het andere zodat de trede kraakte. Zelfs zijn dankbaarheid voor het bakken van de beroemde eieren had zijn bedenkingen tegen Diana nog niet geheel doen verdwijnen. In zijn ogen had zij verschillende ernstige tekortkomingen. Zij was een vreemde. Zij was jong. Zij was een vrouw. Een vrouw, die waarschijnlijk bijzondere oogmerken had ten opzichte van zijn meester. Burwell had een mensenleeftijd alle vrouwelijke listen en kunstgrepen geweerd, zowel voor zichzelf als voor meneer Joceleyn. Het was uiteraard alleen maar een voorzorgsmaatregel en geen nieuwsgierigheid die hem daar op de tochtige trap deed staan in een poging om te ontraadselen wat de bedoelingen van deze jonge vrouw mochten zijn.

Hij dacht op dit moment, met een onderdrukte zucht van verlichting: „Zelfs als zij niet verloofd is kan hij niet met haar trouwen, want zij is zijn nicht."

Hij ging nog een trede hoger staan, juist op tijd om Diana te horen zeggen: „Verloofd! Wel, oom Nicholas, ik heb ternauwernood ooit met een jonge man gesproken. U hebt er geen idee van hoe schaars die zijn in East Alcott. De concurrentie is er verschrikkelijk. Er zijn twee vrijgezellen die in aanmerking komen; een is de eigenaar van de zaagmolen, en de andere heeft een garage, en ik kan u verzekeren dat zij er geweldig goed voor oppassen om nooit te spreken met een vrouw die ouder dan twaalf en jonger dan drieënvijftig is. Bovendien had vader de gewoonte om iedere jongeling in mijlen omtrekt te groeten op een manier alsof hij van plan was een hooivork in zijn lichaam te prikken.... en ik-zelf was altijd veel te verlegen."

„Onzin," gromde haar oom. „Je kunt het tegen iedere vrouw opnemen."

„Het is erg aardig van u dat u dat denkt, maar het is beter om de feiten onder ogen te zien. Ik ben eigenlijk al van mijn dertiende jaar af een oude vrijster geweest."

„Hoe oud ben je nu?"

„Eenentwintig."

„Wel — je zult geen oude vrijster meer zijn als je tweeëntwintig bent," zei Nicholas Joceleyn vastberaden.

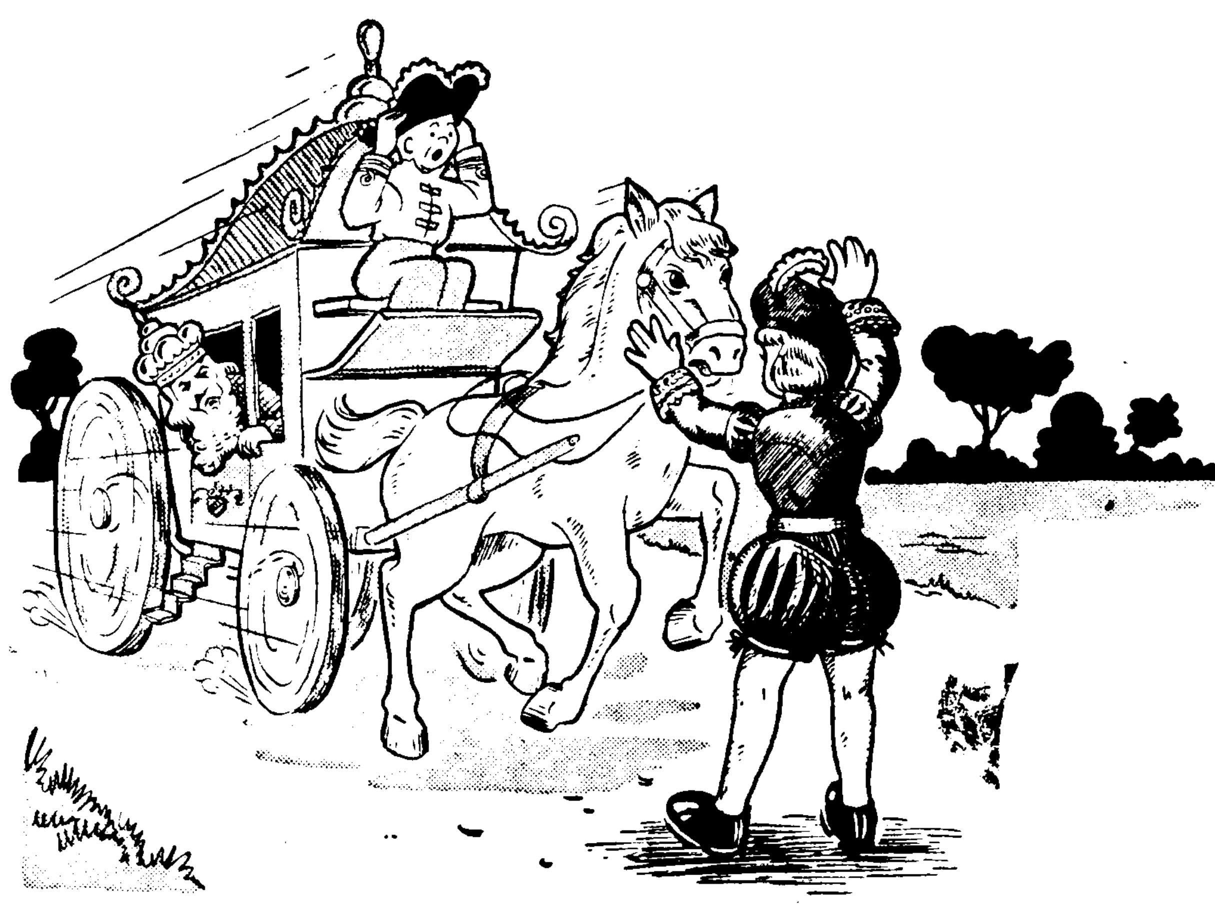
Nadat Nicholas Joceleyn zijn zusters had opgebeld werd er 'n ontroerend staaltje van familie-zin geleverd door prinses Lobanov, en wel in het bijzonder door de geweldige snelheid waarmee zij het slepende gewaad, dat zij in huis droeg, wist te vervangen door haar zwart mantelpak.

In dat slepende gewaad deed de prinses denken aan de zestiende eeuw of daaromtrent. Het had een fijne mengeling van terra-cotta, brons en dof-goud, die heel geschikt was om haar lang, ovaal gezicht, haar lichtgroene ogen en haar lange gebogen Joceleyn-neus, benevens de verbeteringen die zij in haar Joceleyn-wenkbrauwen had aangebracht en de nieuwe koperkleur, die zij voor haar kapsel probeerde, aan die tijd te doen herinneren. Toen zij zich verkleedde was de gedaante-verwisseling volkomen — in het zwarte pak met de korte, met bont omzoomde rok, het jasje in militaire snit, en het astrakanhoedje scheef op haar hoofd, had ze iets wilds en Kozak-achtigs. In dit costuum liep ze een beetje onverschillig, en zoals ze nu haar deur uit rende om door de suizelende regen naar het huis van mevrouw Keith te gaan, zag ze er vrolijk en zorgeloos uit. Van achteren gezien ten minste. Niemand zag haar gezicht.

Maar welke uitdrukking haar gezicht daar in de grijze schemering van het plein ook gehad mocht hebben, bij haar binnenkomst in de kamer van mevrouw Keith had die plaats gemaakt voor een van verveling, gemengd met een weinig ironie. Ze trok een zorgvuldig gebogen wenkbrauw wat hoger dan de andere, en de sterkaangezette rode lijn van haar lippen werd lichtelijk naar één kant getrokken. Het gezicht, dat zij op deze manier trok, had het voordeel, dat het ook het kuiltje in haar linkerwang beter deed uitkomen en bovendien gaf het haar een spottende uitdrukking, die de mensen tegenover haar wat onzeker maakte en in een verdedigende houding bracht. Wie met de prinses spraken ontdekten

(Wordt vervolgd)

AMIGOE VAN DE JEUGD

De valse en de echte Prins

In een land, heel ver van hier, regeerde een koning, Bardus geheten, die maar één zoon had. Toen Ardemar, zo heette de prins, achttien jaar geworden was, wilde zijn vader, dat hij wat meer van de wereld zou zien. Een jaar zou hij wegblijven en een paar maanden daarvan doorbrengen aan 't hof van Sigard, een oude vriend van Bardus. Slechts één bediende zou hij meenemen en daarvoor koos de prins Dango, een handige, geschikte jongen, een paar jaar ouder dan hij, die mooi kon praten en hij de prins zeer in de gunst stond.

Daags voor het vertrek riep koning Bardus zijn zoon bij zich en toonde hem een dun gouden kettinkje, waaraan een kunstig bewerkte gouden penning hing. „Dit heb ik veel jaren geleden van koning Sigard gekregen," zei hij. „Hij zal blij zijn, als hij het weer ziet. Je moet het onder je kleren dragen en er niemand iets van zeggen. Wie weet, hoe 't je nog te pas kan komen."

De volgende morgen gingen Ardemar en Dango op weg. Ze hadden geen andere bagage dan een koffer, die behalve wat kleren, enige kostbare geschenken, een grote som geld en een brief voor koning Sigard bevatte. Ze reisden gedeeltelijk over land, gedeeltelijk over zee. Om onderweg geen last te hebben, waren ze eenvoudig gekleed en gaven zich uit voor twee jonge kooplieden, die voor zaken op reis waren. Zo bezochten ze verschillende landen en steden en bevonden ze zich eindelijk op een paar dagreizen afstand koning Sigard's hoofdstad.

In een eenvoudige herberg hadden ze de nacht doorgebracht. Toen ze 's morgens wilde vertrekken, voelde de prins zich zo ziek, dat hij niet verder kon. De ziekte nam snel toe en na verloop van enige dagen scheen 't niet anders, of Ardemar zou 't niet lang meer maken. Op een morgen lag hij geheel buiten kennis en haalde hij nauwelijks adem. En nu kwam een boos plan bij Dango op.

Hij zei tegen de herbergier „Ge ziet zelf, dat het met mijn vriend gauw gedaan zal zijn. Gaarne zou ik bij hem blijven, maar ik kan me onmogelijk langer ophouden. Hier is geld om hem verder te verzorgen en te begraven. Wat er over blijft schenk ik u." Daarna nam hij de koffer en ging heen.

Een paar dagen later kwam hij in Sigard's hoofdstad aan, liet zich bij het koninklijk paleis aandienen als prins Ardemar, de zoon van koning Bardus en toonde als bewijzen de geschenken en de brief, die koning Bardus hem meegegeven had. Zijn trouwe metgezel was, zo vertelde hij, onderweg gestorven. Hij werd allerhartelijkst ontvangen. Enige prachtige vertrekken en de nodige bedienden werden tot zijn beschikking gesteld. Onder feestjes en rijtoertjes gingen nu een paar weken voorbij. 't Was een heerlijk leventje en Dango had er slag van, zich als een echte prins voor te doen.

Maar intussen was het met prins Ardemar heel anders gegaan, dan men verwacht had. Enkele uren na Dango's vertrek had hij zich heel wat beter gevoeld. Enige dagen later was het gevaar geweken en van nu af ging hij flink vooruit. In 't eerst had hij gemeend, dat Dango vooruit gereisd was om koning Sigard van zijn aanstaande komst op de hoogte te stellen. Maar toen bleek, dat de koffer verdwenen was, begreep hij, dat zijn bediende hem gestolen had en dat deed hem veel leed, want dat had hij van Dango, die hij altijd als een vriend behandeld had, niet verwacht.

Veertien dagen later verliet Ardemar geheel hersteld de herberg met niets op zak dan een paar zilverstukken, die de herbergier hem uit medelijden gegeven had. Zonder verdere ongevallen kwam hij in de hoofdstad aan. Terwijl hij in 'n brede straat liep op zoek naar het paleis, reed een open rijtuig, met twee vurige paarden bespannen, voorbij. In het rijtuig zat een prachtig geklede jongeman, en wie beschrijft Ardemar's verbazing, toen hij zijn vroegere bediende Dango herkende.

„Wie is die heer?" vroeg hij een voorbijganger.

„Dat is een vreemde prins, Ardemar heet hij, geloof ik. Hij komt uit een ver land, waar zijn vader koning is en hij is nu bij onze koning op bezoek".

Ardemar begreep alles. Dango had zich voor prins uitgegeven; hij had de brief en de geschenken, die zich in de koffer bevonden, getoond en men had hem geloofd. Die schurk! Maar hij zou hem ánders leren! Hij vroeg de weg naar 't paleis en werd daar ontvangen door de hofmeester, aan wie hij vertelde, wie hij was.

De hofmeester, die een gemoedelijk man was, meende met een halve gek te doen te hebben. „Luister eens, vriend," zei hij, „als ik je een goede raad mag geven, vertel dan die praatjes niet verder, anders raak je in de gevangenis. Ik zal er niemand wat van zeggen, maar maak nu gauw, dat je weg komt en kom hier niet meer terug". En zonder verder nog naar Ardemar te luisteren zette hij hem aan de deur.

Daar stond nu de prins op straat. Wat nu te doen? Naar huis terugkeren? Onmogelijk; hij had immers geen geld voor zo'n grote reis. Maar hij moest toch leven en er zou dus niets anders opzitten dan een of ander middel van bestaan te zoeken. Een paar dagen was al zijn moeite vergeefs en reeds had hij zijn laatste penning uitgegeven, toen het hem gelukte een betrekking als huisknecht te vinden.

Hij moest nu allerlei werk in huis en in de tuin verrichten. In het eerst viel hem dat hard, maar hij begreep, dat het niet anders kon en hij schikte zich dus in zijn lot. En daar hij gelukkig een goede meester had gevonden, kreeg hij na enige tijd zelfs pleizier in zijn werk.

Intussen nam Dango er een heerlijk leven van. En koning Sigard, die al oud was en geen kinderen had, wilde hem gaarne voor goed bij zich houden en hem tot troonopvolger benoemen! Er was nog maar één moeilijkheid: Wat zou koning Bardus doen, als Ardemar niet op de bepaalde tijd terugkeerde? Maar hij had er al wat op gevonden. Hij zou koning Bardus schrijven, dat zijn zoon overleden en begraven was en dat hij, Dango, een goede betrekking bij koning Sigard gekregen had en daar blijven zou. Die brief zou hij door een vertrouwde bode laten overbrengen en dan zou koning Bardus zeker zeer bedroefd zijn, maar er verder in berusten.

Ongeveer een maand was prins Ardemar in zijn betrekking, toen hij op zekere dag voor zijn heer naar een naburig dorp moest. Hij was al een heel eind buiten de stad, toen hij in de verte een rijtuig in woeste vaart zag naderen. Zeker was het paard op hol geslagen. Het rijtuig slingerde heen en weer en elk ogenblik kon een ongeluk gebeuren. Ardemar wist dadelijk, wat hij te doen had. Hij ging midden op de weg staan, wachtte tot het paard bij hem was en greep het toen bij de teugel. Het dier steigerde, terwijl het schuim hem uit de bek vloog, maar de prins was zeer sterk en had veel met paarden omgegaan en liet niet los, eer hij 't paard geheel bedwongen had.

In het rijtuig zat een heer en die heer was koning Sigard. Hij stapte uit het rijtuig, bedankte zijn redder en vroeg daarna, hoe hij heette.

Zonder iets te zeggen, haalde Ardemar de penning, die hij altijd bij zich droeg, te voorschijn en reikte hem de koning over. En nauwelijks had deze er een blik op geslagen of hij riep uit: „Die penning heb ik in jaren geleden mijn vriend, koning Bardus, gegeven! Hoe komt ge er aan?"

Ardemar vertelde nu zijn hele geschiedenis. Koning Sigard luisterde aandachtig. Het viel hem nu ook op, dat de jongeling, ondanks zijn eenvoudige kleding, een edel voorkomen had en sprekend op zijn oude vriend leek. Toen de prins zijn verhaal geëindigd had, verzocht hij hem in zijn rijtuig plaats te nemen en reed met hem naar het paleis terug.

Daar aangekomen, liet hij dadelijk de zogenaamde prins bij zich roepen. Je begrijpt, dat deze schrok, toen hij daar opeens Ardemar voor zich zag.

In 't eerst hield hij vol, dat hij hem niet kende en hem nooit gezien had en dat die andere een leugenaar en bedrieger was. Maar toen Ardemar alles opnoemde, wat in de koffer was geweest en koning Sigard de penning toonde, die zijn vriend voor hem meegegeven had, kon hij niet langer ontkennen, viel op de knieën en smeekte om genade. Dank de voorspraak van prins Ardemar kreeg hij vergiffenis, maar hij moest onmiddellijk het land verlaten.

Het behoeft wel niet gezegd, dat er die dag in 't paleis feest werd gevierd. Nog enige weken bleef Ardemar aan het hof van koning Sigard en keerde daarna naar zijn vaderland terug.

Daro rent op de oude man, die zich van geen gevaar bewust is, toe, om hem op de vallende stenen te wijzen en hem weg te slepen, voordat de sneeuw- en ijslaag hem bedelft

Juist als hij hem bij de arm grijpt, ploft een hele massa naar beneden en van Daro en de oude man is niets meer te zien. Met een gil springt Jim naar voren, op de voet door Ned gevolgd.

Beiden werken wanhopig om de massa te verwijderen. Jim tracht de oude man te bevrijden en Ned pakt de enkels van Daro beet.

Als zij er tenslotte in zijn geslaagd, blijken de oude man en Daro ongedeerd. „'t Was maar losse sneeuw," zegt Daro geruststellend.

De wijze man toont zich dankbaar voor zijn redding. Hij neemt de jongens mee naar 'n grot, waar Daro hem de gouden bijl overhandigt.

Maar de man geeft hem aan Daro terug. „Ter beloning," zegt hij. Jim fluistert: „Vraag, wat de krassen er op betekenen, kapitein."

De oude man weet het niet. Hij tekent een boot en zegt: „Zulk een schip liet de bijl achter." „'t Lijkt wel 'n zeeroversschip," zegt Ned

Daro wil nu naar zijn schip terug, maar omdat een felle sneeuwstorm is opgestoken, nodigt de oude man hen uit de nacht bij hem te blijven.

Blij met die uitnodiging maken de drie kameraads het zich gemakkelijk. Jim slaapt onder een warme vacht en Daro en Ned praten over de gouden bijl. Plotseling horen ze buiten spreken.

Daro en Ned kruipen naar de ingang van de grot en daar zien ze tot hun verrassing de oude man in gesprek met Rubart. „Ze lijken vrienden, kapitein," fluistert Ned. „We moeten oppassen."

De drie gouden munten

Op een van de buitenwegen van Bagdad maakte kalief Hussein Dye een wandeling, om de vermoeienissen van de dag te vergeten.

Dicht bij de drie kromme Torens bleef hij staan om zijn neus te snuiten en voordat hij het bemerkte, glipten er met zijn zakdoek drie gouden munten uit zijn zak en kwamen in het zand terecht.

Hij was nog maar een klein eindje verder, toen er een koopman voorbijkwam, wiens aandacht dadelijk getrokken werd door de glinsterende schijven.

Dat is een meevaller, dacht de koopman. Nu kan ik zeker die drie grote lappen goudbrokaat kopen, waarmee ik wel het dubbele zal verdienen.

Toen hij om zich heen keek, zag hij de kalief lopen en begreep hij, dat de kalief die gouden munten had verloren. Maar de koopman was een oneerlijk man en hij stak de gouden munten in zijn zak. Maar terwijl hij verder ging, zag hij naast zich drie kleine gedrochten meetippelen, drie zwarte monstertjes met bokkepoten.

Ze keken hem kwaadaardig grijnslachend aan.

De kopman begreep, dat het door die dukaten kwam.

Weet je wat, dacht hij, ik zal gauw maken, dat ik die drie dukaten kwijt ben en er goudbrokaat voor kopen.

Hij gaf de drie munten uit en de monsters verdwenen. De volgende dag ontving de koopman op de markt voor het goudbrokaat zes gouden munten. Opgewekt ging hij naar huis, maar hij zag plots dat hij gevolgd werd, niet door drie, maar door zes van die kleine monsters.

Dadelijk kocht hij nieuwe waar.

Maar daags daarop liepen er twaalf kleine monsters mee en toen hij na verloop van tijd beschikte over zeer grote rijkdommen was zijn huis zo vol monsters, dat hij haast geen voet meer kon verzetten. 's Nachts zaten er wel honderd op zijn bed, die zulke malle streken uithaalden, dat hij haast geen oog dicht kon doen.

De koopman begon er met de dag slechter uit te zien en tenslotte, het plagen moe, vertelde hij alles eerlijk aan een vriend. Deze gaf hem de raad, de kalief de drie gouden munten terug te geven.

De koopman deed het, maar toen waren er maar drie van zijn kwelgeesten verdwenen. Nu begreep hij, dat hij afstand zou moeten doen van zijn oneerlijk verworven rijkdommen, wilde hij ooit weer rustig kunnen slapen.

Het kostte hem heel wat moeite, maar na een maand van zware strijd begaf hij zich naar de kalief en schonk hem berouwvol al zijn rijkdom. De kalief was echter een grootmoedig mens en zei, dat hij de helft van zijn rijkdom mocht houden, omdat hij tenslotte toch tot inkeer was gekomen en dat hij de andere helft aan de vele armen van Bagdad moest schenken.

Dat deed de koopman, en van dat ogenblik af waren al zijn kleine kwelgeesten verdwenen en kon hij weer rustig gaan slapen.

LEERRIJKE LESSEN

De hond in de voederbak

Een nijdige hond zag eens kans om 'n paardenstal binnen te dringen en hij haalde 't in zijn hoofd om alle paarden te beletten bij de voederbak te komen.

Wat deed de vlegel?

Hij ging doodgewoon boven op het eten liggen, sprong dan plots op en rende van de ene naar de andere kant en blafte dat horen en zien verging, zodat de paarden niet bij het eten durfden komen en honger leden.

Maar zij waren niet de enige, want de hond zelf leed ook honger.

Hij was zo verhard in zijn boosheid, dat hij er niet aan dacht even weg te lopen om voedsel voor zichzelf te zoeken, omdat hij bang was dat de paarden van de gelegenheid gebruik zouden maken om gauw wat te eten.

Dus bleef hij doorhongeren, want, zo dacht hij, ik wil zelf liever sterven van honger dan toestaan, dat die paarden ook maar een enkele hap eten krijgen.

Was dat niet vreselijk boosaardig van die hond?

Maar is het niet nog veel lelijker, wanneer we die lage karaktertrek ontmoeten bij mensen, die, liever dan anderen iets te gunnen, zichzelf ook alles ontzeggen, enkel en alleen voor het plezier, dat anderen ook niets krijgen? Schenkt het ons niet veel meer voldoening, wanneer we zien hoe ook een ander ten volle geniet van wat wij hem of haar van harte hebben gegund? Genieten wij dan niet zelf dubbel mee?

